

பழுவண்ணஞ்செங்கோற்பாங்குநான் கொல்லிப்பயம் பூம்பொழுவன்
கழுவண்ணலேற்கண்ணினாலென்னை வாட்டியவாணுதற்கே. (காங்)

திருமா முகத்தில்கள் செங்கய லுண்ணென்செம் பொற்கணங்கேள்
கருமா முலைமணிச் செப்பின வானவன் கானமுன்னக்
குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றாண்கொண்ட தென்னன்கண்ணிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாசலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகக்கம லத்தரும்பேர்
பொடித்தடங் காழலை பூல்கைத் தெம்மன்னர் பூவழி
கடித்தடங் காவுநீ மோத்திய கோண்கொல்லி வீரம்பொழில்வாய்
கடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (உரு)

*விண்கொள் புலாலுணக்க னின்றபுன் னோப்புத நிலக்கோகக்
கண்கொள்வன் டார்த்தவாக் கன்னி நறுநூழல் கையி ினேத்தி
மணக்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ
கணங்குறையு மென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னே.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இளையபாகன்,
என்னினாலுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்ற
வித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகனது நிலைமை: பிறற்றொன்று தன்
ஆயுதென்னத்தொடும் வந்து தான் விளையாமே இடம்புரு
தலுடையான், நெருநிலைகளால் நின்னிற்பிரியேன் பிரிவின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆயத்துள்ளே வருவாக்
கொல்லோவென்னும் பெருகாணிதானும், ஆற்றாமையான்
இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேர்அச்சத்தினதானும்
மீதூரப்பட்டுத் தன்றன்மையன்றித் தன் ஆயங்கன் புண்ட

*செல்புறகாரம், காண்க்கரி, உ-வது செய்புள்.

†தூதர் என்பதும் பாடல்.

உவது குத்திரம்.

பெயருமாறு புடைபெயர்ந்துவருகின்றான், செருவிடை கானால் தலைமகளை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டிருந்த தலைமகளைக் கண்டாளே போன்றான். ஊன்னை? இனிவர ரொடி தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் ஆவ்வினியாவைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆபங்கனும் செருவிடைநானாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை தக்கன் *தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத் தனசெய்தமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென் றும், இவ்வாறு விசையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய சின் றான் எப்பெற்றி சின்றுளோவெனின், ஆபத்துள்ளே வரு வான்கொல்லோவென்னும் நாண் நீங்கிற்று. என்னை? ஆபங் கன் நீங்கினமைப்பான். இனி இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சத்தினான் மீதுரப்பட்டி சின்றுன். சின்று நிலைமைக்கட் பாக்கன் சென்ற அவன் தன்னைக் காணாமல் தான் அவனைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருளை அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச் செய்புள் :

தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணநன் னுள்ளக் தளர்வுசெய்த
கண்டார் குழலிவ னேபவன் மாளீர் மணத்திரிமங்கை
கிண்டா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் டெழுருதங்கை
கண்டான் பொதியி விதுவே பவன்சொன்ன கார்ப்புணமே. (௩௬)

கிணறு மறித்து செருவிடைத் தோற்றதெங் வேந்தர்கன்போய்க்
கணவும் படிசடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
யினமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமக் ததாத்த மன்னன்சொல்லிப்
புணரா மிதுலிவ னேபவன் ருன்கண்ட பூங்கொடியே. (௩௭)

* 'தொடுத்து மென்றுங்' என்பதும் பாடம்.

† 'உருதுறிக்' என்பதும் பாடம்.

என நினைந்துநின்று இவ்வுருவினைக்கண்டஎம்பெருமான்
 * ஆற்றாணுகாமைக்குக் காரணமென்னை?
 சலவவன பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதான்
 வியந்துரைத்தல் கற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினான்.
 பிறராயின் இறந்துபடு. இறந்துபட்டான்
 என்காறும் † வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்காணை யான்
 பெரியதோரிடனன்றிக் கழறினெனென நினைக்கும். அதற்
 குச் செய்யுள்:

இருநெடுங் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
 வருநெடுங் தாளையைய டீமாட்டிய. கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
 திருநெடுங் பாவையையையவன் செந்தா மரைமுக்கத்துத்
 கருநெடுங் கண்கண்டு மார்த்நிவ் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய சிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
 கரிய களிறுந்தி வந்தா ரவியக் தடையல்லென்ற
 வரிய சிலைமென்னன் மாந்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னு
 னரிய சீமலர்கெடுங் கண்கண்டு மாவண்ண வர்த்தியதே. (சுஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

துறைமேய் வலம்புரி தோய்த்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
 பொறைமலி பூப்புண்ணைப் பூவுதிர்ந்து தண்டாது போர்க்குக்காண
 னிறைமதி வாண்முக்கத்து நேர்கயற்கண் செய்த
 ஸுறைமலி புய்யானோ பூர்சுணங்குமென்முலையே திர்க்கும்பொறும்.
 மணங்கமழ்குமுலிவன்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வென்றேய்
 கணங்கனிவனமுலையல்லதுதிர்க்கலன்"

* 'ஆற்றாதற்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'வருந்துணைப் பெருந்தக்காணை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'மாத்திய' என்பதும் பாடம்.

§ 'சயக்கெடுக்கண்' என்பதும் பாடம்.

| சிலப்பதிகாரம், காணல்வரி அவது செய்யுள்.

என நினைந்து ஆற்றாதுவினும், இறந்துபடாதுவினும்,
அவனை அஃதெய்துதுவிக்குத் திறமென்கை
கண்டமைகறல், கொல்லோ வென்பதனும். அவ்வகைகளைத்
துத் தலைமகனைச் சென்றெய்தி, யான்கண்ட
இடம் மேதக்கதேகாண்;

இரவோ ரன்ன கொழுநீழற் று அய்
நிலவோ ரன்ன வெண்மண லொழுநீ
வண்டுத் தேனும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று
விழைவு விடுத்த விழுமி யோர்க்கும்
விழைவு தோற்று விக்கும்

பண்பிறநென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னே ரொளிமுத்த வெண்மணன் மேல்விரை வாய்புண்ணைப்
பொன்னேர் புதுமலர்த் தாய்ப்பொறி வண்டு முரன்றுபுண்ணை
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றுள்கன்னி வார்துறைவாய்த்
தன்னே ரிலாத தகைத்தின் நியான்கண்ட தாழ்பொழிலே. (௧௩)

களிமன்னுவண்ணுள்கைதை*வனாஅய்க்கண்டல்விண்டுதெண்டேன்
துளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரோர்மருமா
னளிமன்னு செவ்கோ டுலதிரிய னாற்றுக் குடிபுன்வென்ற
வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே. (14)

தேனுறை பூங்கண்ணிக் சேரவன் சேஜு*ரழியச்சென்ற
ஆனுறை வைவே லுசெதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
கானுறை புண்ணைப்பொன் னோர்மலர் கித்திக் கடிக்கமழ்த்த
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தக்கொர் வார்பொழிலே (15)

* என்பது கொல்லி, நியாகாதே இவ்வகை மேதக்
கன என்பதற்பாலா பெனத் தலைமகனும் அங்கிடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அசிசயன்' என்பதும் பாடம்.

மொழிபெற நோக்கிச் செல்லும், சென்றகிடத்துத் தனி
வந்தல், யனாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்
படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாயினான், தன்றன்
மை பென்பது நான் மடம் அச்சம். பரிசுப்பென்னு மிவற்
றெடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகளை
குறிப்பறிபாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றாமை யினான் தலை
மகள். ஆற்றாமையாவது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்
றாமையானையாவது. அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றின் பற்
பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்கையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிவாற
தெய்வமென ஐயுறுவல், 'அவ்வையின் வாய்கிறவாய்.
ஆகி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே பென அவ்வகை
பொல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

மேலியொன்னொவென்மனத்துவென்றன்கன்னியீழ்*பொழிவா
தேவிபென் ருதினனை யானனைக் கிடந்துசேயரிபாய் [யத்
காலிவென் ருயகன் னாயல்லை யெவொன்று கட்டுறையா
காவிசென் றும் † பின்னை யாரோ பெயர்ப்ப தகவிடத்தே. (௧௬)

திகையுறை வார்புனைத் தேவூர்ச் செருமன்னர் கோழித்த
வகையுறை நீத்தமிழ் வேந்த னுரிசெனென் பூம்பொதியில்
கையுறை தெய்வமென் தேற்கல்லை யேனுன்றன் வாய்கிறவாய்
விசையுறை கோதை யுயிர்செல்லின் வார்பிதர் மீட்பவரே. (௧௭)

* 'தலை' என்பதம் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சம்
வாதிந் தண்ட பாடம்.

என்றான் தலைமகனோவெனின் அல்லன் ; தலைமுகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுச் தலை
 மருங்கினதும். மகனெனவேபெயர். அச்சொற் கேட்டதும்
 இறந்துபட்டானெனத் கவன்று நோக்கி
 உன்மை கண்டாட்குக் கெடுத்துத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
 கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று; ஆக
 அவ்வுவகை ஒரு மூரன் முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற
 எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நானின்மை
 செய்தேனென ஆற்றலாயினான். யான் முன் என்றன்மை
 யெனப் நிற்ப ஆற்றலாயினான் எம்பெருமான்; எனநாற்றா
 மை கண்டவிடத்து இறந்துபடும்பிற வென ஆற்றாமை
 நிற்கும். நீக்க, நாண்வந்தடையும். அடைய, மறைவது
 காணாதுமா துபறிநோக்கி தன் மணிக்கார்தன் மெல்லிரலாற்
 போதுபுரையெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
 சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது
 இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றாமை செய்யுமென்றாகாதே?
 அவற்றின் பரத்தலோ கரும்புடைக்கோதை நின் கரும்
 புடைத்தோளென்னும். அதுதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் கோலரி கேசரி கடலன்ன
 கரும்புடைக் கோதைநல் லாயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
 பெரும்புடைக் கண்புதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குநின்பேரொளிரேர்
 கரும்புடைத் தோளமுன் ரோவென துள்ளல் கலக்கிடதே. (௪௨)

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னுச்சுப்பிரதியில் இல்லை;
 கேடுஞ் சுட்டும்பிரதியிற் காணப்பட்டன : இவைகள் இல்லாமை
 கன் முன் னுச்சுப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேரின்நிக் கிடக்
 கின்றது. னுச்சுச் செய்யப்பட்ட ஏனைப் பிறுத்தற்களும் கேடுஞ்
 சுட்டும்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

தேத்தன் பொழிலணி சேலுர்த் திருந்தார் நிறவுழித்த
வேத்தன் விசாரிதன் நெவ்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
நூர்தடங் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குன்டொருவில்செங்கேழத்
கார்தன் விரலுமன்றோ வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (௧௧)

“சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொன்னா யாழரின்
நிருமுக மிறைஞ்சி நூலுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிசிற் றுங்குத வெளிதோ
கொலங்கே ழிருமபுற நடுங்கக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புலவுளது வேழத்தின்
நிலாரூப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவத்தின்
கண்ணை கதவ வல்ல நண்ணு
மண்டல மதில் மாகவு முரசுகொண்
டோம்புளங் கடந்த *வற்போர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கட லன்னங்
கருப்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே.”

(நற்றிணை-௨௧.)

என்பதுசொல்லி அவன் குழலுங்கோதைபுந் திருந்து
வானாய்ச் சென்று சாரும்.

இது பாங்கற்குட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படுமாறு :
யான் இவளையெய்திற்று விதியானே ; இன்
பொழிலிடைக் ளும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பலெனப்
சேறல். பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
திர்ப்பட்ட இடமேனோக்கிச் செல்லும்.
அதற்குச் செய்யுள் :

ஆமா நற்பவர் யாரே விதியையக் தீர்தமிழன்
கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்செம்பி
வேமான் சிலைத நேழைய முன்னெதிப் பட்டினர்க்
தமா னிரும்பொழி லேயின்னும் பாள்செந்து ளுள்ளுலெ. (12)

* ‘திண்டேர்ச்செழியன்’ என்பதும் பாடம்.

பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேண்கில்லாப்
பொரும்பா ராசரைப் பூலந்தை *வாட்டிய கோன்பொதிவிற்
கரும்பார் மொழிமட மாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைத்த
கரும்பாரிரும்பொழிவேயின்னும் யான்கென்று தன்னாவனே. (௯௧)

என நெருதலைநாளால் அவரைக் கண்ணுற்ற பொழிலே
புக்தான். புக்தாற்கு, அப்பொழில் பெரிப
பொழில்கண்டு தோர் சார்வாயிற்றாக, ஆற்றுமை நீங்கி
உலக்தல். னான். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த
இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்
டாலே போனும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா னகலமண் ணாத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்ணை
பனிதாழ் ிவடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னுளது கூடலைப்போ
வினிதா யெனதுள்ள மெல்லாங் குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (௯௨)

தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் செவூர்க் செருமலைத்த
போர்மன்னர் தம்மைப் புறங்கென்று னுணிய பூங்கழற்கா
லார்மன்னு வேலரி கேசரி யந்தன் புகாரணைய
வேர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாவிற்றிங் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்குட்டத்துச் சொன்னவாறே
சென்றுகின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித்
தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமியோள் இடங்
தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்குட்டம் சிகழின், இடந்தலைப்பாடு சிகழாது;
இடந்தலைப்பாடு சிகழின், பாங்கற்குட்டம் சிகழாது.
என்னை? அத்தலை எனியன் அல்லனாகலான். அஃதே
பேனின், பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்க

* 'தூட்டிய' என்பதும் பாடம்.

† 'மருவரை' என்பதும் பாடம்.

னோர் குறிதலைப்பெய்தது! மென்று எழற்பாற்றுச் சூத்
திரம்; என்னை? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்பணர்ச்சியோடு
ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதுவே அங்கனஞ் சொன்னு-
னெயெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கலென்பது. அது
பொருந்தாது; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்புன் கிடந்த
வாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்புன் சூத்
திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச்-
* சொல்ல வேண்டுமோ என்பது. பெரும்பான்மையும்
பாங்குணமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினாறு.
மென்பது சிந்திக்கும். அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே
சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச் சூத்திரம் அன்
மென்பது. அல்லது உலகத்தோர் இயக்கணற்றால்
விதியானே திருமென்மீரார், முன்னர் தீர்த்தற்குச் சுற்றச்
தாரையும் கட்டாரையும் நினைப்பர்; ஆகலானம் அவ்வாறே
சொல்லப்பட்டது. அகிலேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா
ருளரென்பது உணர்ந்த ஞான்று இவன் இறந்த படுமென்
னார் கருத்துடையான் பிறரை ஞான்றே சென்று பாங்கற்
குணர்த்தற்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது
தெருளாதுணர்த்துமென்னம் ஒருவன். அது பொருந்தாது.
அங்குணர் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்றே உணர்த்தக்
கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமைவாதோவென்
பது. மற்றென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இங்
வொழுக்கத்தினை! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே
இவன் உணர்ந்தது! அவனைத் தன்னின் வேறல்லென்று
கருதினமையானமையும் என்பது.

---

* இப்பகுதி முன்னகப்பிரதிநிற் பொருட் பொருத்த மிங்
ளாய் பலவாறு பிறழ்த்த கிடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி
யோக்கி இத்கே பலதிருத்தகன் செய்யப்பட்டன.

இனிப் பாங்கனாற் குறிதலைப்பெய்ததும் என்னொரு
மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலெவனின்,
பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் கொண்டு
தென்பது. அல்லது உம், இருமுது குரவராலும் இவனை
எம்போற் கொண்டொழுதுகென்று தலைமதற்குக் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதும், நீயும் எம்போ
லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடத்து அடக்குவாயாகென்று
பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
பதும் பொதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
கொண்டதென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறைஞான்று இவளது வேறுபாடு கண்டு தாய்
இறச்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
றேரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று
வரைத் தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதிபென்
னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமல்கொள்ளு மென்
பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடைபே கொண்டு
புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
துத் தலைமகன் குறியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
செலையும் பிழைக்கும்; இவைபெல்லாமாம் பிறவெனின்,
அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
வன்றிப் பிறறைஞான்று இக்கூட்டம் கிசழ்கிப்பான் நின்ற
விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்
பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொற்கொடிக்
முன் அக்கப்பிரதிகில் இல்லை.

எற்றினாற்போல, அன்றையானும் பிறந்தான்றையானும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இவ்வெதற்கினாற்போலென்று தோழி விவரமென்றுக் காரண மென்னையோ வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிக்கும் புலனாகாமல் கர்க்குமென்பது. ஆயின் தலைமகள் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்றப் புலனாகாமல் கொள் ளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிக்குக் காரணங் கூறற்பாற்றென்பது; காரணங் கூறியும் பாங்கற்றப் புலனாகாதுய பயனுண்டு; அக்கூட்டம் பாங்குநிறிந்து வினலமுடியும். தோழி தலைமகன்பாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினாவப் பாங்கூட்டம் முடியாது. தோழி தன்னு ளானதும் இவ்வே, இது காரணமென்பது. அஃதேயெனின், 'ஆங்ககிரண்டே தலைப்பெயலென அமை யாதோ, 'மரபு' என்றது எற்றிற்கொடுவனின், தலைப் பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கண மெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி பென்றவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

வெவ்விடத் தானாங் களவிற கில்லை.

என்ப தென்னுதற்கிறோ வெனின், இந்நூலகத்துக் கள வினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதுவதன்றி.

குத்திரக்கிடக்கை காங்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்க மும் அரிமாசோக்கமுந் தலகைப்பாப்த்தம் பருந்து வீழ்க் காமென. அவற்றன் ஆற்றொழுக்கென்னுந் குத்திரக் கிடக்கை ஆற்றலீர் தொடர்புறது ஒழுக்குமாறு போலக் குத்திரக்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுக்குவது. சிக்க

கோக்கென்பது முன்னேறையும் பின்னேறையும் கோக்
குஞ் சிங்க கோக்கம், அதுபோல இறந்ததனோடும் எதிர்
வதனோடும் இயைபுபடக்கிடப்பது. தலனைப்பாய்த்தென்பது
தவண்பாய்கின்னுழி இடையிடை சிலங்கிடப்பாயும், அது
போலச் சூத்திரம் * இடையிட்டப்போய் இயைபுகொள்வது.
பருத்தின் வீழ்க்காடென்பது தான் கருகினபொருளை
எங்காணும் வீழ்ந்து கொண்டுபோய் பருந்து போல
இதுவுஞ் 'தான் கருதிமுடிக்கும் பொருளை முடித்துப்போய்
இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அவற்றுட் சிங்ககோக்
கென்றுகொள்க. என்னோ காரணமெனின், இறந்த பார்ந்த
கூட்டத்தினையும் கோக்கி வருகின்ற தோழியிற்கூட்டத்
தினையும் கற்பினையு மெல்லாம் கோக்கிறார்களென்பது.

இதன் பொருள்: அன்னியல்பல்லது—மேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ப்பாருளராகப் புணர்
தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்று இல்லை—எங்கேதந்துக்
கண்ணுங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவரோ டொருத்தியிடை சிக
மும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவும் சிகழ்ந்து கூட்டானையும்
உலகினுள் சிகழ்தலுடையதால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
*கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற் இல்லை' யெனவே
கூட்டாமைக் கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகள்
உலகுப்போயின இடத்துப் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்தா
னென்றகருதி ஒரு சேவப்புண்டாம். அச்சேவப்பு நீக்கி வாயில்

* 'இடையிட்டக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இங்கே முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பெருகுஞ்
இயையினதா யிருக்கின்றது.

இன் கூட்டலே கூடுமென்பது. அஃதேயெனின் இஃதன்றே
மொழிந்தொகைப்பாட்டினுட். “*கூர் முன் முள்ளி” கூட்ட
டாமற் கூடிற்றெனின் அதவுங் கூட்டலே கூடிற்ற என்பது.
ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினாலெனின், ஆற்றாமைவாயி
லாற்கூடினான், கூடினவாறு அதனுரையகத்தாக் கண்டு
கொள்க. அஃதேயெனின், களவினுட் ‘கூட்டக் கூடவில்லை’
யென்ற தெற்றுக்கோ? அங்கு ஆற்றாமை கூட்டக் கூடுப
வென்னுமோவெனின், அங்கு ஆற்றாமை கூட்டும் பெனி
தும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கண
முடைத்து; என்னை? வாயில்களும் அவனதுபொருமை நீக்கு
வதன்றே செய்வது. இதுவும் அவனது பொருமை
நீக்குமையின் அமையாதோவெனின் அமையாது; இங்கு
வாயிலிலக்கண முடைத்தாகவின் அமைபுமென்பது.

* ‘கூர்முன் முள்ளிக் குவிருலைக் கழன்ற - மீன்முன் என்ன
வெண்கான் மாமலர்-பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்-அவ்வய
னன்னிய வளங்கே மூரணப்புலத்தல் கூடுமோ தோழியல்கற்-
பெருக்கதவு பொருத யானை மருப்பி-ளிரும்புசெய் தொழியினோ
வாகு-மாசீக ண்டைவ மாற்பகம் பொருத்தி-மூபங்கல் விடாஅ வினை
வெனமயங்கி-யானே மென்னவு மொல்வார் தாமற்-நினைபு ராட்
டிபபருவமுழுவேயினியேபுதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்-
திதலை மணந்த தேங்கொண் மென்முலை - ளுஞ்சரக் தணிந்த
கேழ்விள ரகலம் - வீங்க மூபங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பங்கல்
புறந் நாமஞ் சினரே-யாயிடைக், கவலுக்கை தெழிந்ததன்ம போற்றி
மதவுடைக் - செவிலி கைபென் புதல்வனை கோக்கி - கல்வோர்க்
கொத்தணிச் சீயி சிஃதோ-செல்வற் சொத்தனம் யாமோ மென்
வென்-மகன்வயிற் பெய்தக் தேனே வறுகண் - டியாமுல் சோதா
மலர்கெனக் காஅய்க்-சிறுபுறக் கவலையி னாக வுறபெயற் - தனி
ருளிச் சேற்ற பலவுறு செஞ்செய்-மன்போ செழித்தவற் கழற்க்
தே-கெஞ்சுறப் போகிய வறிவி னேற்கே’—ஆதாரமூலம்—உத.

‘அவ்விபுல்பல்லது சுட்டக்கடல் களவிறெல்ல’^{*}பென்
அமைபாதோ? ‘எவ்விடத்தானும்’ என்ற தென்றோ
‘வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஒரிடத்துண்டென்றற்குச்
சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி
புணர்த்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்
பது. அஃதாமாது; பகற்குயிவர் தொழுகாரின்ற தலைமகன்
புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகனைக் கோலஞ்செய்
தான். செய்ய அவன் இறப்ப நாளினான். நானத், தலைமகன்
கருதுவான், யான்செய்கின்றது இயற்கைக் கோலமல்லது
போலும் என்றும் இவன் வேறுபடுகின்றதென உணர்த்து
அவனை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாறே கோலஞ்
செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என்
றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வா
ளாவது. அவ்வாறு உணர்த்தாள் பெருநாணிணளாதலின்
இறந்துபடாறோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன்
னின் வேறன்யிக் கருதுமாகலின், வேறன்யி உணரின், இவ்
வொழுக்கர்தன்னை உணர்த்த அமையாதோவெனின்,
உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி
கவலுமாகலின், *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்றோ
வெனின் செங்கல மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த
பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொள் டிருக்கு மென்பத
னானும் மேல்தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காத்
கதுமென ஆற்றாளாக்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வா
றுணர்த்த ஆற்றாதற்குக் காரணமா மென்பதனானும்
உணர்த்தும். இது பொருந்தாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை?
பகற்குயிக்கண் இது நிகழுந்தலையும் நடவரது. இவ்வகை

* பொருட்டு இன்றியமைவாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சம்
பிரதியில் இல்லை.

கந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்வீடத் தானும் இல்லை' பென்பது நன்றமுதத்தற்குச் சொல்லப்பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனித் 'கூட்டக்கடன் கையிற்கில்லை' பென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற் கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்காவெனின், அவர் துன்பாபினமபின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துன்பாபினகாரக் கூட்டினரென்னுமோவெனின், என்னும்; கடம் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ச)

உ. புணர்ந்த பின்றை யாங்கன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றோழி தேஎத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங்கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனாதல், தமிழ் யாங்கு இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான் யின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ்வொருமுகும் என்ற அவனொருமுகுத்திற முணர்ந்துதல் தத விற்ற.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானதுத் தமிழ்யாங்கு இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை; ஆவனம் ஒழுகாது—பின்றைஞான்றம் அப்பெற்றிபே ஒழுகாது; பணிந்தமொழியால்—இழிந்தகொற்களான்; இழிந்த சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்குமைநோக்கிப் பணிந்த மொழி பெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத் தமழாவல் இக்கண்ணிடல்ல வென்று இங்ஙனக் கையுறை பாசாட்டிச் சென்றுகின்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந் தார்க்கன்றே அஃதுரியதென்பது. தோழி தேஎத்த—தோழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்

தே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நிற்கல் தலை
மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடைபார் செய்யுஞ் செய்கை
செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்
வலையாணென்பது படப் பகைத்தொழுகுதல்; அஃதே
பெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ
முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமோ
பெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தோழிபென்பாள்
குற்றெவல் மகள், அவளா லெய்தலாமென்று கருதினாமை
யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமை
யுங் காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தாணும் எய்து
தரிதென்று கருதினா னென்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென்
பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமென்பெனின், இரத்தலா
னே பயபின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே
அவருகாழ்ச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறி
யாதாரன்றோவென்பது. மற்றொன்றோவெனின், முடியும்
முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன்
தாற்றாமை மீதுரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேபெனின்,
இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதாதுகலாற் பிறரா
ணும் முடியும் முடியாதென்று கருதாதுகல்வென்றும்; ஆக
னாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்றார்க்கு
அதுவன்ற; இது முடியுந்நன்று இவளாலே முடியாதாய்க்
கிடத்ததாகலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம்
பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண்
யின்வழியே † ஊக்கம் கிழமுமென்பது.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே யதனை முயல்வார் நெறி
யறியாதாரன்றோ வென்பது' என்றும் பாடம் எட்டுப் பிரதிபித்
தானப்படுகின்றது.

† 'ஊக்கம் கிழமுமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

இவன் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப் பட்டிவிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக் குறையின்றியமையான்; அஃதென்மாட்டதென்று கருதுவேனாயின் இறப்பப் பெருத்தன்மையனாகலின் இறப்பச் சிறியேனுழை வேண்டும் கருமமிலனன்றே! அதனால் என் கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம். இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண தென்று கருதுவேனாயின் அவ னொருவரார் எட்டவுஞ் சொல்லவும்பெரி தன்மையளல்லனாகலான் அவன் கண்ண தென்றுக் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தாமும் அவ னினைப் பெருத்தன்மையராகலான் அவன் கண்ணது கொல் லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்தான் ஒரு வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழையுந் கண்ணியுந் கொண்டெவருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத இயல்பினையு வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தன் குறையுற வுணர்தல்' (இறைபஞ்சர்-எ) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். அஃதேயெனின், இவனை அவட்டுச் சிறத்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்கொல்லி னாரும் இல்லையாலோவெனின்; அறிந்தானன்றே! இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்த்தபின்னைத் தன்னை அவன் காணு மைத் தான் அவனைக்காண்பதோர் அணிமைக்கண் கின்றான். கின்றானாக, மந்தையோரொல்லார் தலைமகட்டுச் செய்யும் வழி பாடும், இவன் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்குந் தலைமகன் செய்யும்* அருளிச்செய்கையும், இவட்டு

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை யான் இவளாய் அவட்குச் சிறந்தான்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான் இவ ளுமையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுந்நீச் செல்கின்றாயங்கள் ஐயுறுவோமெனின், ஐயுறு. எங்கனம் ஐயுறுதவாதெனின்; தழைபுங்கண்ணியுங் கோடற்பொருட் டாக டீ வேரோரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக் கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணர் தனியளாய் நிற்ப தறிந்துசெல்லுமோமெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (௫)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே, பென்னுது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோமெனின், இரத்தலென்பது குறையுடையார்செய்யுஞ் செய்கை செய் தொழுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றி யமையானென்பதுபடப் பகைத்தொழுவது. அஃதே யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமையாதோ இரந்து குறையுறுதலுமென்று உம்மைக்கொடுத்தது எற்றிற்கோ மெனின், தெருண்டுவரைதல் சிறப்படைந்து; தெருளாது ஒழுக்கில் இவ்வா ரெழுமுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்னையென் பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னையென்றவாறு.

* செல்கின்றாயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற அன்னும் பெயரெச்சம் ஈறகெட்டது.

† 'வேரோரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென் பது, அஃதேயெனின் இவள் அந்நிலையாய் நிற்கு நிலைமையறிந்து' என்பதும் பாடம்.

ஆவ்வனம் ஒழுக்கத்தென்பதற்குப் பாங்குணானார் தமிழாசிரியர் இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னாரணமெனின், தன்பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுனை அவன் பாங்காய்தோழி சிறக்குமாறன் டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவனை வினைபாள் தன் பாங்கினையே நினைக்குமென்பது. (௨)

இரந்துகுறை யுறாது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்யப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணர்ந்துதலுதலிற்று. மேற்குத்திரத்தினோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்குமெனப்பட்டது. அவ்வனம் இரந்து பின்னின்றகிடந்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறைபென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதென்று இன்னதென்றனாரான்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்றபென்னுங் கருத்தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்குத்திரத்தோடு இயையு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறாது—இரந்துகைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவி பெணப்படுவான் தலைமகள், தோழிபெணப்படுவான் செவிலித்தாய்மகள், என்னை? *தோழி நானே செவிலிமகனே*

* தொல் காப்பியம் - களியல் - ௩௨.

கன்னுராகலின்; அங்விருவரும்: ஒருங்கு—ஒரிடத்தராதன; தலைப்பெய்தல்—கடியிருத்தல்; சொல்லோர்க்கு—அன்னதோர் பதனோக்கிச் சென்றுநின்றல்; அங்ஙனம் நிற்பதற்கு ஒருசொற்படுகால் முறைமைவேண்டும்; பதியும் பெயரும் இறவும் வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரொன்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயரீரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இஃபன் போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்ற இத் தொடக்கத்தன வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்;

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

நீரின் மலிந்தசெங் வேனெடு மாறெனக் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெக் தானே புரங்கொண்ட கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனக் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயருதம் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௧௧)

நதியின் மிழவ னிலமகன் கேள்வெனக் வேலியொன்றார்
ததியின் மலிந்தவெம் மாவுக் களிறுக் கவர்ந்தகொண்டார்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனக் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருதம் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (௧௨)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாய்ந்தழியக் [வான்
கறைய ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் காப்புனக் காக்கின்ற
பிறையார் செறுதத் பெண்ணா ரமிழ்தன்ன பெய்லினையீர்
மறையா துரைமி னெமக்குதம் பேரொடு வாழ்பதியே. (௧௩)

கறையின் மலிந்தசெங் வேல்வவத் தாற்றென் கையகல்வென்ற
வறையுக் கழலரி சேசரி பத்தன் புனாரினைய
பிறையின் மலிந்த செறுதத் பேதமர்க் கண்மடலி
கூறையும் பதிபுதம் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௧௪)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயின்போந்தனவுளவே' 'எப்போந்தனவுளவே' என்பவுகி
வேறாக் எட்டியிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ இச்செய்யுள் முன் அக்கப்பிரதியில் விவரிக்கப்பட்டது.

பிறவுமென்றதனால் இவைபுள் செக்கலிச் சென்று நிற்
றும். அவையிற்றிற்சுச் செய்யுள் :

வேழம் விஞதல்.

கருமால் புயல்வண்ணை மான்மேச் கருமாதன் மன்னனந்த
திருமல வவன்வஞ்சி யன்னவரு சேழச் சேவினையிற்
கருமால் வறையன்வ நேற்றதக் கருங்கைகெண் கோட்ட செங்கட்
பொருமால் கவிஞென்று போந்ததுண் டோதும் புனத்தயனை. (௫)

கலமான் விஞதல்.

கலமான் கடற்படைச் சேரலன் தொன்னறை யார்வவந்து
மலமான் பழிவடை வேல்கொண்ட கோன்னவையு ளாடின்ன
கலமான் வனமுலைக் கையார் வரிவிரைக் காரிகைநீ
கலமான் புருத்தது வேலுரை யீர்தும் மிரும்புனத்தே. (௬)

கலமான் படைமன்னர் செக்கிலத் தேடச் செருவினத்த
கலமான் ணயின்மன்னன் தென்புன ஞடன்னை செல்லவிரை
கலமான் பகழிவி னேவுண்டு தன்னினத் திற்பிரித்தோர்
கலமான் புருத்ததுண் டோவரை யீர்துக்கன் காப்புனத்தே. (௭)

வழி விஞதல்.

வெல்லுந் திரவினக் தேற்றார் விழிஞ்ஞது விண்படற் {தேன்
கொல்லின் மலித்தசெவ் வெல்கொண்ட கொன்கொல்லிச் சாசலின்
புல்லும் பொழிலின் வேங்கைகின் சீழ்சின்ற பூக்குழலிச்
செல்லு தெரியநி யெனுரை யீர்துஞ் செவ்வுழக்கே. (௮)

மொழிபெருகு கூறல்.

தன்னும் புறாபு மழையரு மெறுதன் குறையுந்ருந்
தன்னும் செடியினை யேந்திய கொன்கொல்லிச் குறிப்பாழிவ்வழி
வின்னும் கதிரொளி வான்முகத் திரென் விஞவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி *போத்தரு மொதுக்கன் வாயகத்தே. (௯)

* 'போதருமே' என்பதம் பாடல்.

வேழம் வினாது.

கண்ணுற் றெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படக்கடை யற்கொடிமேல்
விண்ணுற் றகோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியித்
பண்ணுற் றதேமொழிப் பாவைநல் லீரோர் பகழிமுழ்கப்
புண்ணுற் றமாவொன்று போந்ததுண் டோதும் புனத்தயலே. (6)

முடியுடை வேந்தரு மும்மத லானையு மொய்யமருட்
பொடியுடை வீழத்தென் பூசுந்தை வென்றான் புகாரணைய
வடிவுடை வேனெடுங் கண்ட மீர்துங்கள் வார்புனத்திற்
யிடிபொரு போந்ததுண் டோவுரை வீரோர் பெருங்களிதே. (கரு)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்துச் சென்
றயிபாதானும் அவரைக் கண்டயியாதானும் போல;
பொருந்துபு கிண்து—அந்நிலத்திற்கும் அவரை வினாதுந்
தும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடம்பித்தற்கும்
உரியனென்ப—மதிமென்பது அறிவு; அந்நிலமினை ஒருபு
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

பாரதியையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருபுமிக்குமெனவே முன் கவர்ந்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவர்ந்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்செவந்து
ததல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இலட்கு இவ்வேறுபாடு
தெய்வத்தினுறையிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * பக்களி
னாறையிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
தொண்டு தழையுங் கண்ணிபுங் கொண்டு பின்னிலை
முனியாது இரந்த பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை
வார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. அங்

* இச்சொற்கெடுத் முன் அக்கப்பிரதியில்கூற; வேறெக்
கட்டப்பிரதியிற் கூட்டது.

எனங் கவர்ந்த தோழி இவன் வேறுபட்டது இவன் காரணமாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னிற்றது இவன் காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறாக வருத்தினாரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவரின்கண் மோருவழியுணர்தல்.

விரையா டியகண்ணி வேந்தன் விராரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
வரைபா டியபுனங் காவறு மானின் வழிவரவு
விரையா டியகுத லாட்டு மிவற்கு ன்னைப்பினிவ்லை
புரைபா இவர்கண்ணி னுறுள்ளத் துன்னது மொன்றுளதே. (சுசு)

பொருக்கண்ணி சூடியல் தார்பட்டப் பூலங்கைப் பொன்முடிமே
லிருக்கண்ணி வாகை பணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
மருக்கண்ணி வகை செம்பன்றன் கண்ணுமில் வானுதலான்
கருக்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுன் டாமிக்கொர் காரணமே. (சுசு)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின்
'இரந்து குறையுறது கிழகியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த
செய்கி நோக்கி' யெனவலமயாதோ? 'ஒருங்கு' எனல்
வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகள் தேனொ
டும் * மருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு அவத்தார்;
என்னை? சான்றோர்செய்யுளுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.
அது வருமாறு:

செர்த்தலை காதலர் மேலி செடுத்திண்டே
நூர்த வழிசெதய பூர்த்தாய்வாழி கடலோர
பூர்த்த வழிசெதய பூர்த்தாய்மற் றெம்மொடு
நீர்த்தாய்போற் நீர்த்திலையால் வாழி கடலோரம்.

(செப்பதிகாரம் - காளவரி, உசு.)

என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம்
படுத்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மை யாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

தெய்துதல் மிக்கதே பென்பது போதா ஆங்கனம் உணரத்
தார். (௩)

உ. முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த்
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம் முன் மென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், கோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்த்த பிற்தறஞ்ஞன்று அவன் கண் சிவப்பும்
துதல்வேறுபாடுங் கண்டு கரையுநாடி உணர்வது:

எங்கனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கணையாடல் கூறி குப்பண்டைத்தன்மைத்தன்றல் இவ்வேறு
கதைத்தல் பாடு; *இஃது எற்றினான் ஆபிற்றுச்,
சொல்லுநீ பென்னும். என, நெருநல் தின்னை நீங்கிமேதக்க
தோர் கணிகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆபிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் துதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! கண்பாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் பாடும் அதுவே செய்துகாணோனோ! என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தேர்மன்னு வாட்படை செங்கிலத் தோடச் செருவினைத் த
பெர்மன்னன் மென்னன் பொழிற் புனமச மயில்புரைபு
மென்மன்னு காரிகை பெய்தவன் டாமெனின் யானுரின்போ
வீர்மன்னு நீல நெடுஞ்குணை யாடுவ னேரிழையே. (௪௮)

* இக்கிருத்த ஆறுவரிகளில் எட்டுப்பிரதியை எக்ஸிம் பன்
இருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருகிதத் துற்றித்தென் பூல்கைதப் போர்மலைத்
வெண்டா தரசர் குறாழை வேயொலி வாண்டையக்
கண்டான் பொதியின் மலின்ன காரிகை பெய்தனின்போ
துண்டா மெனித்தையல் பாணுஞ்சென் குடுவ னென்கணியே.

“பெய்யுள் மாகைப் பழுமரம் படரிட
கொட்புபட்டை காவ னென்கிடை யேய்க்கு
மடிசெலிக் குழவி தழீஇப் பைரார்
திருஞ்சென் மடப்பிடி வெவ்வக் கூடா
வெந்தி வாளி வெளிஞ்ச் சத்தின்
பொரியரை மிளிரக் குத்தி வான்கே
முருவ வெண்ணோ பெக்கொண்ட கழியுந்
கடுங்கண் யரனை காலுற கொற்றவித்
சேவா வாரம் விழ்த்தெனக் குளிக்கொண்டு
* பெய் நாறத் தாழ்ச்சிப் புனிக்கொ
கோணை மெவ்வகை தெளிச்சிப் பின்னோக்
பாணு மாடிக் காண்கொ தோழி
வரைவரிது கிழிச்ச ரிழுகழ் கொடுவெந்
நிகழ்புண் முருகன் தீம்புன வலைவார்க்
கமழ்பூம் புதலித் தார்பெற்றுக் கலித்த
வொன்பொறி மஞ்ஞா போவ்வதோர்
கண்கவர் காரிகைபெறுதலுண் டெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நிலக்கிளைபாநிற்பப்
பிறைதொழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்
கென்றக். காளாவது, அல்லதுஉய், அங்கணம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றுநின்றான் அந்திவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் குழவித்திங்களைக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நிரமா கைஞ்செஞ் சாத்தனின் தன்னசெங் வன்முகட்டுக் [குந்
நிரமா மலர்க்கண்ணி கைதெழத் தொன்றித் தான்வந்தென்

* ‘பாவி னாணம்’ என்பதும் பாடம்

பெருமா வராகக் செல்லித் தட்டதென் நீந்தமிழ்க்
பெருமான் தனது குலமுத வாய் பிறைக்கொழுந்தே. (௭௦)
முன்னூல் தொழத்தோன்றி முன்னெயிற்று வந்திசையே
யின்னுல் தொழத்தோன்றிற் றீதேகாண்—மன்னும்
பெருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கிள்ளி பூன்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகன் தொழாதேதிற்குங் கற்பழியு
வேறுபடுத்திக் கென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
கறில். மைஅழிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதென்றி
அவனோ ஊரையணக்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:
மண்டா லிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மக் தாரமென்னுந்
தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்க்கை யாடிய தானகன்று
கொண்டா மறைபோன் முகத்தவ னின்னோ டுருவமொக்கும்
வண்டார் குழலவன் வந்தா லியங்கு வரையணக்கே. (௭௧)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுங் தானையை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேனெடுங் குன்றத் தருவிரின் சேவடி தேரய்த்திவிலை
வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தானெடும் போதவை சூட்டவத் தோவத் தடஞ்சேனையே. (௭௨)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துன் உதிரம் அகீர்த்த
கோட்டதோர் களிதுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
புள்:

நடுங்கநாட்டம்.

சலவா வயவன் கனத்து ரவியக் கிண்புதைத்த
சூலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கடலன்ன
விலவார் துவர்வாய் மடங்கதம் மீர்மினைத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி யனைத்தவெங் கோட்டொர் பொருகளிதே. (௭௩)

* 'கோலையர்சிலை' என்பதும் பாட்டம்.

பொருநிய வுலகமென் னாம்பெய்து நீக்கிப் புகழ்ப்படைத்தல்
கருநிலர் தாருயிர் வான்பேர்ப்படையக் கட்டையல்வென்ற
பரிதி செடியெந் பராகருசன் கொல்லிப்பைம் பூம்புனத்துக்
குருநிலென் றோட்டத கண்டென் மட்டைதெயர் குஞ்சரமே,
பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிந்தை யறிவன்மத் - நிண்டிக்
கதிரன் பழையனூர்க் கார்பிலக் கன்னா
புறா னுடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்காலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
வான் எம்பெருமானாதலான் அவனைக் களிது ஏதஞ்செய்தது
கொல்லோவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்ணம்
உணரும். அது பொருந்தாது, நாணவும் எடுங்கவும் நாடுதல்
அகத்தினையிலக்கணமன்றென்க, என்னை?

“காணவு ஐங்குல வடர டோழி
காணுங் காலத் தலைமக டேவத்து.”

என்பதாகலான், அல்லதூஉம், இவன் பெருநாளினளாக
லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
அவளைதத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லதூஉம்,
அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவளது குறிப்பறி
வாது உரைத்தகமவான் ஆசாரம் அறிவாளுமாமென்பது.
இக்குற்றமெல்லாம் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்றோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலென்
பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்த்தபின்னை அவளது வேறு
பாடு நெய்வந்தினனுயிற்றுக் கொல்லோ மற்றொருவாறாயி
ற்றுக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்

வாழீம் விஞதல்.

கந்தா நடுநி வாளைக் கழனெடு மாநன்கன்னிக்
கொந்தா கரும்பொழில் வாய்ப்பன்னி பாயத்தக்கோவென்புழி-

பகதர டலினிவட கொத்தகொல் பைக்குடல் வெண்மணன்மேக்
வந்தா டலினடி கொத்தகொல் வாணுதல் கடியபதே. (௪௮)

பொருத்திய பூந்தன் புனருன் குடைந்தகொல் பொற்கயிற்றத்
திருத்திய ஜூசல்சென் குடிக்கொல் சேஜூர்ச் செருவடர்த்த
பருத்திவச் செருகடர் வென்வேற் பராக்குதன் *பந்தவர்போல்
வருத்திய காரண மென்னைகொல் வேமத்தில் வாணுதலே. (௪௯)

இனித் 'குறையுறவுணர்'த்' லென்பது: அவன்தன்முயற்
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிலைமுனியாது
குறையுறவுணர்தல். திற்பதாக்கும் இவன் இரந்து பின்னின்றது
அவன் காரணமாகப்போது மென உணர்
வது. அது பொருத்தாதன்றே. யாரானு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறையுடையராப்ச் சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவாளாயின் அவளை அவமதித்துக்
கருதினாளுமாம், அவளது பெருமையொடும் மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றோ குறையுறவு ணருமாறெனின்,
இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எற்றிற்சூக் கொல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

மகழையும் புறவுண்கை வானவன் மரதன்மை தோய்பொழியில்
கைழயல் கமழு மன லெடுங் ளோட்டுவன் சந்தனத்தின்
தகழையும் விழைதரு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிசிய துருனறி பேனிக னுன்னியதே.

தென்பு முகமெடு வேன்மன்னர் சேஜூர்ப் படமுடிமேற்
தன்பு மலித்துக்கூப ரூப தர்மன்ன னோரிடென்னும்
வன்புஞ் சிலம்பின் கரைப்புன நீக்கான் வருஞ்சுரும்பா
கொண்புக் தழைபுக் தருமறி பேனிக னுன்னியதே. (௫௦)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வு, துணிபில.

* 'தன்புகழேயல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பிசியதெனின்' என்பதும் பாடம்.

இருவரும் உன்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது: அவ்வைய வுணர்வொடு நின்றான் இருவரும் உன்வழி அவன் வந்தான்று பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாவத் துணிந் துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருள்வழி யவன்வரவுணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செந்நிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புதங்கண்டு னாணிய கோன்கொல்லிச் சாரவந்த
செறிந்தார் கயற்குஞ்சி யானே டிவளரிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலகிளைத் தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (௧௧)

வண்ண மலர்த்தொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்றுகழக
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்லென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்றும் பலகிளைந்திக
கெண்ணுங் குறைபெண்ணை பொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே. (1)

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லன்
மான்வழி வருகு வளிவனு மல்ல
னர்த்தங் கண்ணி யிவனே டிவளரிடைக்
கரத்த வுள்ளமொடு கருதியது யிறிதே
மம்மு னுணுவர் போலத் தம்முண்
மதுமறைத் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத் துன்னே மகிழ்ப
சொல்லு மரடுப கண்ணி னுனே.”

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றினை மென்பது. அஃதேயெனின், ‘அம்முன் றென்ப தொழிக் குணர்ச்சி’ என்று முன்புணையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன் னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர் வும் உணர்வே பெணப்பமும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப் பமும், உணர்வென்னும் பொதுமைகோக்க; சந்தனமும் காஞ் சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல, இவ்வாறாகவே தோழி

ஆராய்ச்சி புடைமையும் ஆசாசமுடைமையும் ஏதத்திற்குக் கைதலும் என்கு மதித்தலும் வெளிப்படுமென்பது. அஃதே யெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி'யென்ற தென்னை? மூன்றுமே யென்ற துணிந்தானாயின் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

"இளைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கெலிக்கு
வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்"

(தொல் - சொல் - கெலி - ௨௩.)

என்றாராகலின். அஃதே, உம்மை ஈன்றித் தொகுத்துக் கூறினார், அஃது அங்கனம் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்வழி அலன் வரவு' என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

"தருசொல் வருசொ லாயிரு கெலியுந்
தன்மை முன்னிலையாய் சிடத்த"

(தொல் - சொல் - கெலி - ௨௩.)

"ஏனை யிரண்டு மேனை யிடத்த"

(தொல் - சொல் - கெலி - ௨௪.)

என்றாராகலின். அஃது அறியாது சொன்னாய்,

"செலவினும் வரவினும் தரவினும் கெடையினும்"

(தொல் - சொல் - கெலி - ௨௫.)

என்னுஞ் சூத்திரத்தாள் இலெகினான் முடியும். ஆகலின் நே, " * தூண்டில் வெட்டுவன்வாங்க வாராது " என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

* "பருவாய் வரா அந் பல்வரி யிரும்போத்தக - கொடுவா யிரும்
யின் வேனிகர துற்றி - பாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவினத் -
கம்புயிடு பன்மலர் சிறைபய் பாங்குதெழும் - தரிப்படு வன்னை யாய்
கொடி மலக்கித் - தூண்டில் வெட்டுவன் வாங்க வாராது - சயிற்று
ததச்செய் போல மதமிக்கு - பாட்டய முழக்கும் பூதகோ முர - வகு

௨. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத னோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுந் தோழிக்
குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்த அல்லது—அங்
கணம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேஎத்து—தலை
மகன்மாட்டி; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
தான்குறையுற்று *முடிப்பென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எந்
திற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லன் குறையுட்புகுக் கூறு
வான் அவனது ஆற்றுகமையைத் தன்கட்டுகாண்டு நின்றமை
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் லையை வார்மண வகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காலி-னாழும்பல் கடந்தத் குறுத்தொடி மட்கையொடு-வதுவை
யயர்க்களை பெண்பவலரே-கொய்கவற் புரலிக் கொடித்தேர்ச் செழி
யடனாலக் கரணத் தகன்றலை சிலப்பக்-சேரல் செம்பியன் சினக்கொழு
திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பூ னெழினி-நாரி நறவி னெரு
மைபூரன்-தேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாத்தி-னிருங்கோ வேண்மா
னியதேர்ப் பொருளென் - தெழுவர் கல்வல மடங்க வொருபகன் -
முரசொடி வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகண்
வேட்ட ஓன்றை - வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.
(அகம்-௨௨.)

* முடிப்பல் என்னுஞ் சொல் எனவும் பாடமுண்டு.

க. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை புற்ற
பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றாது.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகன் முன்னின்ற
தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
பெய்துக் கூட்டமுன்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
புற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னிற்ற பின்
னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றுமாறு 'குறையுறக்
கிழவனை யுணர்ந்த தோழி' (இறையனார்—கஉ.) என்னும்
குத்திரத்துட் சொல்லுதல்: கிளவி தோன்றாது—முடிப்
பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றாது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன்கருத்தலிக் துப்
பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்றும்.
நின்றனெடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் னாணுக் கெடுந்
துணையுங் குறிப்பிடும். ஆ—, அற்றைக்கன்று ஆற்றமை அவற்
குப் பெருகும். பெருநுவதுகண்டு அற்றைக்கன்று இவட்டு
நாணுச் சுருங்க இரண்டுந் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன.
நின்றுழி, அவனது ஆற்றமையும் இதனினாங்குப் பெருகுமா
றில்லையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ்
ளது நாணும்இதனினாங்கு றுணுகுமாயில்லையென றுணுக்
கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை
மகன் ஒரு சொற்சொல்லும், என்சொல்லு
மடற்றிறம்.

மோ வெனின், * இதனினாங்கெல்லாம் இக்
கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து
† உழத்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்ட

* 'இன்றினாங்கெல்லாம்' என்பதும் பாடம்.

† 'முயன்றேன்' என்பதும் பாடம்.

டது; பட்டமையின் இனிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனாகலாலென்னும். இனி இனிவந்தன செய்து முடித்தலென்பது, மடலூர்வதாயினும் வரைபாய்வு தாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்:

மடலே நியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
மடலே நயின்மன்னன் *நெம்முனை போன்மெலிக் தாடவர்கள்
மடலே நியபழி காமம் பெருகக் கரும்பினையின்
மடலே தவரம்மறுஞ் செய்யா தனவிலலை மாநிலத்தே. (௮௪)

பொருளெனத் தானாப்புல் லார்தம்மைப் பூவந்தைப் போர்தொலைத்த
செருகெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாதந்தென் னாடனைபா
வருகெடுங் காமம் பெருகுவ தாய்விடி னாடவர்கள்
கருகெடும் பெண்ணைச் செங் கேழ்மட லூரக் கருதுவரே. (௮௫)

“மாடுவன மடலு லூரப் புவெனக்
சூலிமுதி நெருக்கல் கண்ணியுஞ் குடுப
மதுவி னூர்க்கவுப் படுப
யிதிது மாருப காமக்காழ்க் கொளினே.” (குறள்-௧௭)

என்றான் தலைமகனோடுவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றுகை. அதுகேட்டதும் முன் குறைபாட்
புன்கட்டுசென்று நின்ற நாண் உண்டன்றே, அது கெடும்:
கெட, அவனது ஆற்றுகையைத் தன்கட்கொண்டு தலை
மகனை ஆற்றாவிட்பதோர் சொற்சொல்லும். அஃகியாதோ
வெனின், ஆரியன தாங்கலன்றே பெரிபாரது பெற்றிகை;
நீயிர் இதன்திறத்தின ராகன்மின், யானும் அதன் திறத்து
என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
னது ஆற்றுகைநீங்கும்; அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
மோக்கி இவனிதந்துபடா னென்பது உணர்ந்து இவை
சொல்லும். அவை யாவையோவெனின், மடலேறுவன்

* ‘நெய்வல்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வல்’ என்பதும் பாடம்.

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயைபாது
அருளாலரிதென கொல்லோ; என்னை? நீர் பேரருளினர்,
விலக்கல். ஆகலானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பலமன்னு புள்ளினம் பார்ப்புஞ் சினைபு மலையழிய
வுலமன்னு தோளண்ண லூரக் கொளாய்கொல் லொலிதிராசூத்
நிலமன்ன லோரியன் மாறனெடுங்கனத் தட்டதிகடட்
ருலமன்னன் கன்னிக் குலைவளர் பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அஉ)

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகரும் காக்கை
யவையினு மவையினும் பலவே சுவீமட
லோக்குறும் பெண்ணை நிமிசைத் தொடுத்த
தாங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினைபே”

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறும்
அவயவமெழுத பரிவார் உருவெழுதிக் கொண்டன்றோ ஏறு
கரிதென விலக்கல். வது. தாமக்கு அவ் வருவெழுதலாமோ
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* அண்ணனெடுத்தே ராரிகே சரியகன் ஞாலமன்னுன்
வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்த்தனைப
தண்ணென் கருங்குழு னூற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுனவே படிச்சந்தமே. (அச)

கனிசேர் கனிற்றுக் கழனெடுமாறன் கடைபன்வென்ற
தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்துடை மன்னன்நென் னுடையான்
கிளிசேர் மொழியுங் கருக்குழு னூற்றமுங் கேட்பினைப
வெளிதே வெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (அஃ)

அல்லதுஉம், எழுதின ஞான்று இவ்வனமோ நீர்எழுது
வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை; வேறொர் கட்டி
யுப் பிரதியிற் கண்டது.

விற்று னெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிற் தாமரைவீண்
முற்ற முகைகீ செழுதி முடியென்றிற் மோய்வமருட்
செற்றார் படச்செக் சிவத்தவென் முன்றென்னன் கடலன்னான்
சொற்ற னெனக்கிள்ளி யோடீ ரெழுதத் துண்கின்றதே. (அசு)

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்த்தும் ஆற்றானும்;
ஆக இறந்தபடல் ஆகாதென்று, நீர் இந்
கடம்பட்டிலைக்கல் நீரராகனின், நயக்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; நும்பாந் கருதப்படுவான்
என்மொட்டுப் பெரிதும் அழுளுடைய வாரிஞ்சிப்பருவமென்
தும். அதற்குச் செய்யுள்:

தூக்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசை னுறுகலியை
நீங்கும் பழிநின்ற கோல்வையை வாய்மொழி நீரிடைபரன்
ருங்கும் புண்பொரு தாழந்தண் பூர்புனல் வாயொழுதி
னாங்கும் வருமன்ன தாலின்ன னாவ வாரமுனே. (அவ)

காடார் கருவறை யுங்கலி வானுந் கடைவலன்ற
கடார் செலச்செற்ற கோனெடு மாநன்தென் கடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லானெங்கு நீநீயு மென்மையென்றி
யடார் * புனலுமெல் லாகழ மீதவ னாரமுனே. (அஅ)

“தலைப்புணக் கொளினே தலைப்புணக் கொள்ளுந்
கடைப்புணக் கொளினே கடைப்புணக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புணலோ டொழுதி
னாண்டும் வருருவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்த நீர்வாச் கொழுமுனைச்
செகுவெரி றறமுந் கொழுக்கடை மழைக்கட்
வினிதலைத் தலைபு தளிரன் னேனே.” (குறும்பு.உஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவன் இனி எனக்கு நிக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றமை நீங்கி ஆற்ற

* ‘கலையும்’ என்பதும் பாடம்.

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருப்பாடுகள் நமையா
தெனக் கவனத்தின்றி முடிப்பதோர் உபாயங்களை
நூன்று அப்பொருள் எய்தினோர் போல மகிழ்வாரா
தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினோரோலப்
பெயர்ந்தான். இது கொண்டுக்கொண்டு சென்று சொல்
லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபோனான் அச்சொல்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையினென்பது. இது சொல்லி
இவனை ஆற்றுவதற்குத் தலைமகன்மாட்டுச் சென்று அக்
குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வாராவது. (உ)

௪௦. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதற் கார்த்து
கிழவோ டேளத்துக் குறையுறு உ முளவே
குறிப்பறி வுறு உங் காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்கு வெளின், தலைமகற்குக் குறை
நேர்ந்ததோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதற்
கார்த்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்
படாமை மறைத்து; கிழவோள் தேளத்து—தலைமகன்
மாட்டு; குறையுறு உம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள்;
குறிப்பு அறிவுறு உங் காலை ஆன—தலைமகனது ஆற்றுகைக்
குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

'உள்ளத்துணர்ச்சி' பென்பது யாதோவெனின், கட்ட
முன்கை உணர்ந்த உணர்ச்சிபென்றுமாம்; அல்லது உம்
அவர் இக்குறையினை இன்றியகையாரென உணர்ந்த
உணர்ச்சி பென்றுமாம்; யான் குறையுற அவன் இதனை
ஆற்றக்கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சிபென்றுமாம்.

அல்லது என்னினுப கூட்டம் முடியாதவிடின் இவன் இறந்துபடுமானின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்ற மாம்.

‘தெள்ளிதிற் கரந்து கிழவோன் தேளத்துக் குறை யுறாஉம் உளவே’ என்பது இவன் *கூட்டமுண்மை உணர்ந் தான்போன்று குறை யுறுகின்றனெனத் தலைமகட்குப் புல னாகாமை நன்று மறைத்துக் குறையுறாஉங் குறையுறவும் உடையன் தலைமகண்மாட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்த ளன்றவரது.

உண்டென்குது ‘உள’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றித் கோவெனின், குறையுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப் பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித் தலுமெனஇவை.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்கு மாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாரின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உனன்; அவன் என்னினுப கூறல். தொரு குறையுடையான்போலும்; ஒரு வராலும் ஒரு குறைகொள்ளுச் ிதன் மையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுகப்பின்க ளது; அதனாற் குறை இன்றியமைபாமை நோக்கி யான் முடிப்பனென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பனென்று பொய்த்

* ‘கூட்டமுண்மை உணர்ந்த உணராதான் போன்று நின்ற யுறுகின்றனென’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தகையையானும்’ என்பதும் பாடம். இங்கிருந்த ஐந்த வரி ளளிக் வேறொர் எட்டுப் பிரதிக்கென்காய் பல திருத்தங்கள் செய் வப்பட்டன.

தேனும்ல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யேதற்
பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு
தோவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையத
ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு
கருகிப் பொய்த்தேற்கு அவர் அதனை மெய்யென்று கருதிக்
கைக்கொண்டுசென்றார், தாம்பொய்யறிபாமையின். அன்
னார் இன்றும் வருவர்; வந்தால் குறை முடிபாமையிற்
பொய்யென உணர்வராகாதோ வென்னும். அதற்குச் செய்
புள்:

பாமான் டமிழுடை வேந்தன் பராங்குசன் கொல்விப்பைம்பூக்
*தேமார் தழைபொடு கண்ணியுங் கொண்டிக் கெழுப்புனத்தி
*லேமான் சிலையண்ணல் வந்தான் ரூப்பண்டு போவவின் து
பூமான் குழலா பறியே னுரைப்பதொர் பொய்க்மொழியே. (அக)

அல்லதுஉம்,

*கொடியார் செழுமதிர்கோட்டாத் தரண்கொண்ட கோன்பொழியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காண்பல் கருத்துறைய
*கொடியார் கழல னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணகத்த
*கொடியான் சிறுவன்கொல் லோவறி யேனெஞ் செடுத்தகையே. (கஉ)

கண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக டட்டாத் தமர்வினைத்த
மண்ணிய செங்கொல் வரோதயன் வைபைண் னுடையாய்
கண்ணியன் தண்ணக் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய
*கொண்ணிய திபாதுகொல் லோவக னணிங் விரும்புகமே. (கக)

பண்ணிய தீத்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மண்ணிய சீர்மன்னன் கொல்விசை வார்புனங் கட்டழித்தத்
திண்ணிய வந்த கனிது * தடித்த சிலம்பன்றத்த
பொண்ணியல் பூண்மங்கை வரூப கோமத்திப் பூத்தழையே. (கங)

* 'உயிருடையதா ஒரு மொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சம்
யிராதிதிக் கண்ட பாடம் பொருட்பெறிந்த.

† 'கடித்த' என்பதும் பாடம்.

அகரதரு மேகங் உன்னமன் னாய்பன் டகத்திபன்வா
யுரைதரு நீத்தமிழ் கேட்டோ னுசுதனென் பும்பொதியில்
வரைதரு வார்புனல் கையக லான்வந்து மாலினவும்
விரைதரு கண்ணியன் யாகன்கொ லோலோர் விருத்தினனே (க௩)

பொரும்பா ஶாசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற் றீலான்
வரும்பாச் தழையுங்கொண் டியான்கொன்ன பெய்யையமெய் யென்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
கரும்பார் கருங்குறு லாபறி டெனினிச் சொல்லுகதே. (க௪)

தெம்மாண் பழித்துசெங் தீழுங்குச் சேயூர்ச் சொருவினன்று
வெம்மாப் பணிகொண்ட வேந்தன்செய் னுடன்ன மெல்லியலா
யிம்மாச் தழைய னாலக்கலங் கண்ணியன் யாகன்கொல்லோ
அகம்மா வினாயவர் தகலா னமது கடிப்புனமே. (க௫)

வினையுடை வானவன் சேஷ மழியச் சொருடர்த்த
வினையுடை வேனெடு மாறன் கழலிறைஞ் சாதவர்போ
னிலையிடு சிந்தைவெந் போயொடிச் சீண்டினங் கையகலான்
முனையிடை சேம்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (க௬)

இவ்வுருஞ்செங் காந்த னெரிகாய் முகையிலிழ்த்த வீர்த்தன்வாடை
கொலுவே னெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்றகாட
ஊகையுடை வெள்ளே யுழக்குமா லந்தோ
முனையிடை வேலார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (க௭)

என இவ்வுகை கூறக்கேட்டு நின்னிற் பிடுபென் டிரி
யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவகை வந்து இரந்து
பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளா
கது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை ஸப்பிக்குமாறு
இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல்
வந்தொழிந்த உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடை
கறல். யான் போதும்; ஒருவராதும் ஒரு குறை
கொள்ளுந் தன்மையதுமல்லன், தான் பிற

சுருத முடிப்பினல்லது. *அதனால் சுருத இன்றியபடியாக
யாகை நோக்கி சுருத முடிப்பெனைப் பொய்த்து நுழுகி
னேன்; ஒழுக்க, நெருக்கையாவால் இக்கான லுள்வந்து என்னை
எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அலவணிக்
கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமுடையதென
அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாது என்னையும் நோக்கி அல
வணியும் நோக்கி உணர்வினை என் கண்ணும் அவ்வலவன்
கண்ணும் ஒழியப்போயினான். எத்தன்மையனாயினான்
கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும். அதற்குச் செப்
புள்:

பாடுந் சிறைவன் டறைபொழிற் பாழிப் பத்ருவாக
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கன்னிக் கான லுதைதுணையோ
டாடு மலவத் புகழ்தென்னை நோக்கி யறிவொழிய
கீடு கினைந்துசென் றுனென்ன லாக்கொர் நெடுந்தகையே. (௧௮)

பொன்ற லிரிபுகழ் *வானவன் பூலந்தைப் பூவழிய
வென்றான் வியன் கண்ணி யண்ணந்தன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
கன்ற மிதன்செய்கை யெந்தென்னை நோக்கி நயந்தருகிக்
சென்ற ரொருவரின் வந்தறி யாரிச் செழும்புனத்தே. (௧௯)

புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யினர்தைதழும் கான வென்னையு நோக்கி
புணர்வொழியப் போன வொலிதிறைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்வரிமைப் பாலோய் வண்ணமுண ரோலல்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, ௩௧.)

“ஒருவன் வாரல கிருகன் வாரலன்
பன்றன் வந்த பன்மொழி யறிந்திபென்”

* லெருத் எட்டப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
கள் செய்யப்பட்டன.

† ‘தென்னவன்’ என்பதும் பாடம்.

என்னர் செஞ்சு செவ்வந்த பின்பை
வரைமுதிர் தேனிற் போலி யோனே
பாசா கொந்தை பாண்டுவன் கொல்லோ
வேறுபுல என்னாட்டுப் பெய்த
வேறுடை மழையிற் கறுமுமென் னெஞ்சே" (குறச் - 456.)

இதுகேட்டு இறந்துபடாளாயிற்று எற்றிற்சொ
வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளையினும் இத்
ந்து படுப்பிற யான் இறந்துபடி வென்றதனான். [40]

44. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.

என்பதென்னதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை
நயப்புச் சுறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையென்ப
துணர்ந்துதல் ஐதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை--தோழி தன்
உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகுந் தோழிக்கு--சார்த்த
லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்--இயற்கைப்
புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற்றியேன் பிரியினுற்றேனென்றது
உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு--தலைமகள்
தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையது, என்றவாறு.*

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து
எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இயிவுபட ஒழுகாவின்கு

* 'என்ப தென்னொன்னவறெனின், அறிபிற்றது முண்ட
யன், அறிபாமை சிற்றலுடையன், என்றவாறு.' என்னும் ஒரு
சொற்றொடர் ஈண்டுதென்பது வேறொர் எட்டுப் பிரதியத் தெளி
யிற்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† 'இயிவா' என்பதும் பாடம்.

எனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமற் பிறக்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வராளுயினான் என்றமையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றாமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருநிறத்தார் வேண்டுவது, சொல் நிகழ்த்து முண்டு சொல்லிகழாமையுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்சொல்லோ எனக்கருதி ஆற்றாமைபொரு யின்றான் உண்மைகேட்ப ஆற்றாமை நீங்கி காணுவந்து அடையத், தோழி முன்னர் நிற்கலாது வேங்கைப்பூக் கொய்வாம்; மயிலாமொறு காண்பாம்; * குயில் கவுமரது கூறுவாம் அருவி ஆடுவாமென ஒன்றன்மேலிட்டு நீங்கும்.. அதற்குச் செய்யுள்:

கணிசிற வேங்கையுங் கொய்துக் கலாவம் பரப்பிவந்து
மணிசிற மாமயி லாடலுங் காண்டும்வல் லத்துவென்ற
துணிசிற வேண்மன்னன் தென்னர் பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
னணிசிற மால்வரைத் தாரீ ரருவியு மாடுதமே. (௧௦௦)

விவரவரை வேங்கையுங் காந்தளும் கொய்தும் வியவரைமே
விவரவரை மாமயி லாடலுங் காண்டு நிகர்மலைந்தார்
நிலைவரை பூம்புனற் செஞ்சுப் படச்செற்ற தென்னன்சொல்லி
வரைவரை மாரீ ரருவியு மாடுதம் வாணுதலே. (௧௦௧)

எனச் சொல் நிகழ்த்தவாறு, வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வராளுயினான் ஆதலின் இறந்துபட்டானென ஆற்றாமைபுது பெருமையாத், சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றாமை நிகழ்த்த பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சம் பிரதிபலித்த பாடம் பெருகுப்பேறினது.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இப்பக்கப்புணர்ச்சிபுணர்ச்சி ததற்கு இடையின்றியே இறச்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுகிற்குமாறு உணர்த்தாற ஊதலிற் றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப் பினை அருகுத் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறி யவாறுத் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகதும் உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு, என்றவாறு. என்னை?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
மெய்ப்பாட்டவனம் புரியுத் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறைபாற்
†கூறவும் படுகங்குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்கும் கருத்தி னான்.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத் தொடு கின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டுமெ னில்லை. போக்கி,

“அங்ங லிடத்து மெய்க்கா னெரீஇ

யறத்தொடு கின்ற ரோழிக்கு முரித்தே.” (இறைவனார்-உ.உ.)

என்பதன்மீது சொல்லுதல். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலையையா யினு ரென்பது சொல்லவேண்டுமன்றோ? மேற்குத்திரத்துத் தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சுத்திரத்துக் குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினுளென் பது சொல்லவேண்டுமென்பதனான் மேலதே உரை. இங் வகை குறையுறப்புகூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகனைக் காரணவாறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* ‘கற்படுகிழத்தி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கூறவும் பெறாஉம்’ என்பதும் பாடம்.

எங்கள் குறைபாடுகளைப்பற்றி தலைமகற்கு அறிவித்தனும்
என்பாளுமுனர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிநீர்ப்புரைத்தல்.

நெய்யினை வைத்த புலியுங் கெயலுஞ்சென் றே மருசெம்பொன்
மலையினை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னுன் றுஞ்சே
நெய்யினை வைத்தமென் றேன்மெற் கடாய்த்தன்மொப் புகருந்
தலையினை வைத்துக்கொண் டாண்ன னீதத்த தண்டமழையே.
கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடைபலவென்ற
விழுது படுகெடு வேன்மன்ன லீர்ப்புனற் கூடலன்னு
டொழுது தலையினை வைத்துக்கொண் டான்வண்டுத் தும்பியுத்தேன்
கொழுது மலர்கழல் தாரண்ன லீதத்த கொய்தமழையே. (௧௦௬)

௧௨- குறையுறுங் கிழவனை யுணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனு கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனொடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள்கூறலும்கூறு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வெண்ப.

என்ப தென்னுதலிறோ வெனின், தலைமகளைக் குறை
வைப்பித்து அவளது குறிப்புணர்ந்த தன்னினுக்கட்டங்
கட்டலுறுங் தோழி தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இலையிலைவெயல்வாக் கூறிக் சேட்புட நிறுத்தப்
படுமென்பதுணர்ந்ததல் னுதலிற்று. மதியுடம்படுத்தப்
பின்வின்றாகத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவான் தன்

கன் னானுக் கெடுத்துவினயுக் குறிப்பாடிக்கொண்டு ஒழுரு
மாறுணர்ந்துதல் துதலிற்றெனவுமமையும்.

இதன்பொருள்: குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
—குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடிப்பது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்மென்றவாறு. அல்லது உங், 'குறையுறுக் கிழவனை
உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறகிலுன் ஆற்றுகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லது உங்,
இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றுகிச் செல்லா
கின்ற தலைமகனைத் தன்னினுக்கட்டம் முடியாதுவிடின்
ஆற்றுகுமென்பதனைத் திரிவின்றி உணர்ந்த தோழியென்
றுமாம். கிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும்—கிறை
வென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிளத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேனென்பது அகற்றல், படவென்பது
கிழத்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிருதி
சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோடலும் என்றவாறு. ஆற்
ருத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றுகை செய்
கனபோன்று ஆற்றுகிப்பன சொல்லுமென்பதும் போற்
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிறுத்தார் உய்த்துவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் கிழக்காமெய் நின்றது
என்பாருமுனர். அங்கனக் காப்புமிருதி சொல்லுமாறு:
இங்கிடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர் வரற்பாசிரவீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* “நீக்கிறுத்தார், உய்த்துவிட்டார் என்றபொருள்”
என்பதும் பாடம்.

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றவர்க்கு
விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்பொதியிற்
கண்ணிவர் பூந்தண் சிவம்பிடை வாரணமின் காப்புடைத்தார்
பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளராய்வுவர் பைம்புனமே. (௧௦௪)

புல்லா வயவர் கறையாற் தழியப் பொருதழித்த
வில்லான் வினங்குமுத் தக்குடை மன்னன் வியனிவந்தா
செல்லா மிறைஞ்சின் றான் கொல்லி மல்லலஞ் சாரவிக்கு
கில்லா தியங்குமின் காப்புடைத் தையவிடின் புனமே. (௧௦௫)

பூவவர் தன்பொழிற் பூவத்தைப் புல்லா வரசுழித்த
யாவவர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவா
பேவவர் திண்சிலை யாரெயர் நீங்கா சிருடொழுதுந்
காவல் ராய்நின்பர் வாரவாமி னீரிக் கடிப்புனத்தே. (௧௦௬)

இவ்வாறு தோழிசொல்லாத் தலைமகள் ஆற்றினவா
றெண்ணையோயெனின், அச்சொல்லே ஆற்றுவிற்கும்;
இவள் இவ்விடத்து கிலைமைகைய மறையாது எனக்கு
உரைப்பாளாயது என்கட்டிடந்த பரிசிஞானாதே! இத்
துணை என்கட் பரிவுடையான் *எனக்கு இது முடியாமை
யில்லை யென ஆற்றுவானாள். இனி இப்படி அருமைத்தாக
வின் இவளின் ஆகாதென்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய்
துவானாம். இவள் இவைபெல்லார் தலைமகனைச் சொல்லு
தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான்
முடிக்கின்ற அதனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்ற
வித்த காரணமென்னையெனின், இது முடியாதென
உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம்
வன்பது. இதனை இச்சுத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க,

* 'என் குறை முடியாதவாறில்லை' என்பதும் பாடம்.

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரோன—ஆற்றாளுகின்ற நிலைமையை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென கின்ற தொழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண மென்றையென்னும். எனது ஆற்றாமை இன்னதினையதென அதனை அறிந்திலன், அறியாதாட்கு இன்னது என் குறை பென்பேனாயின் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனை இன்னும் பல்கால் கெளழி ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும் எனவுணர்ந்து, இன்னது என் குறை யென் மறைத்தமைகடறி னாதனை நுங்குறை என்னை மறைத்தால் நகைத்துரைத்தல், நாமக்காவதெனனை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

யின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ருத்தனொன்னார்
மன்ன மறைத்தவெங் கோண்வையை ருத்தபெனவ நீர்ப்புலவக்
தன்னை மறைத்தின ருதல் கமழந்தன் பூந்துறைவா
* 'என்னை மறைத்த விடத்திய வாதுகொ வெண்ணியதே.' (௧௦௭)

தீண்டேர் வயமன்னர் செழு ரகத்துச் செருவழியக்
கண்டே கடிரவேல் செறித்தவெங் கோண்கொல்விக் கார்ப்புனத்து
வண்டேய் கறுக்கண்டி கொண்டே குறையுற வந்ததன
னுண்டே முடித்த வெனக்கு மறைப்பினு முன்னகத்தே. (௧௦௮)

† எனவே, மறையாது விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றொன்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* 'என்னை மறைத்த விடத்திய வாதுகொ வெண்ணியதே' என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்னைப்பட்டதாய், மறையாது விட்ட விடத்து ஆமென்பதும் உண்டி என்னும்' என்பது வேறொரு எட்டுப்பிரதியிற் காட்டப்பட்டம்.

முறைபென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறைபென்பது
தோழிதன்னினுயைகூட்டம்; அஃது என்னை மறைபாடு
விட முடிப்பன் என்றாளாம். அதனால் என்ருறை அறிந்தி
னள், அறிந்த ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றலானாய்.

மாயப் புணர்ச்சி அவனெடு நகாஅ நீயே சென்று
கூடுதென் விடுத்ததும்—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து
மாயமான புணர்த்துச் சொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழை
தொன் நன்றாலோவென்று அவனெடு நகாநின்றே, யாரறி
வார்? அது நிகழவும்பெறும் நிகழாமையும் பெறுமே எனி
னும், யான் குற்றேவன் மகளிராதலாக
நீயே கூடுதென்று னுலிந்து அவன் சூழிப்பயிபாது சொல்
வறுத்தல், வகில்கெம்; அவனாக்கு நீயேசென்று நின்
குறை சொல்லென்னும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

சேயே பெண்கின்ற தென்னவன் செந்நிலத் தேற்றதெவ்வர்
பொயே விகம்பு புகழ்ச்செற்ற கோணத்தன் பூம்பொதியில்
மெயே யணையென் றேழைக்கு கிண்கண் மெலிவுறவேய்
நீயே யுரையாய் விரையா ரலங்க னெடுத்தகையே. (௩௦௩)

புரைத்தா ரமர்செய்து பூலத்தைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குரைத்தார் குருதிப் புனல்கண்ட கோண்கொல்லிப் பரணவகன்ன
நரைத்தார் கருமென் குழலிக்கு நீயே செடுத்துறைவா
வுரைத்தா லழிவதுண்டோசென்று நின்றாநி னுண்மெலிவே. (௩௦௪)

என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றாணும்; என்னை? உலகத்
தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று
இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீயே சென்று முடித்
துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அது
பேரல என்பது. அவ்வகை ஆற்றாணும் நின்றானது ஆற்றா
ணும் ஆற்றவதொன்றைப் பற்றும், என்னை? நகாநின்றன்

தே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்றா
வானுவது. இனி,

அநியாள் போறலும்—தலைமகன் தகையுள் கண்ணி
அநியாள் போன் யுங்கொண்டு பின்னின்றவிடத்தும் தும்.
றுகிவனவுகிட்டல். மாற்சொல்லப்படுவாஹி அநியேனொலோ-
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பெறிசெழு செண்டை * வடவரை மேல்வைத்திப் பூரியெல்லா
பெறிசெழு செக்கோ னடாசெடு மாற்றென் வேலிவென்றான்
பெறிகமற் பூங்கண்ணிக் காணல் விளையாட்டாயரசின்ற
செறிமுத வார்பவர் யார்கண்ண தோவண்ணல் கித்தனேயே. (௧௧௧).

திரைய வெதிர்நின்ற தெய்வன்னர் செஞர் படக்கிதகட்
விளையர் கருங்கைக் கவிதுத்தி ஞன்னொண்டிச் சூத்துறைவாய்
விளையர் உளமுலை யார்கண்ட லாடும் வரிசெடுங்கண்
விளையர் பலருவர் யார்கண்ண தோவண்ண லின்னருளே. (௧௧௨).

என்னும். இதுகேட்டு ஆற்றாறுபின்று என்னுறை இன்னார்
கண்ணதென்று அறிந்திலன், அறிந்தொன்று முடித்துத்
தருமென ஆற்றவானுவது.

குறியாள் கூறலும்—இத்தகை நல்ல, இக்கண்ணி
கல்ல, இவை கொள்ளற்பாலவென்று கையுறை பாராட்டி
கின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாறு மற்ற
ஒன்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:

குறியாள் கூறல்.

மண்ண விரோதயன் வல்லத்தொன் னூர்கட்டு வான்கொடுத்த
தென்னன் நிகுமல் குமரியங் காணற் நிரைநொருத்த
கின்றுஞ் சுடப்பவ எத்தரு சேவிரை ஈறுபுன்னைப்
பென்னன் தக்கித்தி வானவிற் போன்றதிப் பூத்துறையே. (௧௧௩)

* 'பென்மாவை' என்பதும் பாடம்.

சாரணி கோலக் கண்டய விடத்துக் கறத்தெரிந்தான்
தேரணி தானே னெதவித்த கோன்கண்ணித் தென்னுறையான்.
சீரணி வெண்முத்தி னூலிக் கொடுமணன் மேலிழைத்த
வேரணி வண்டல் னெதக்கின்ற தாலிங் வெறிகடலே. (௧௯௭)

என்பது கேட்டு இவன் இக்குறை முடியான், அவத்த
மே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்ப ஏதனை
தொன்று சொல்லினமையினென்று * ஆற்றாளுயினான்,
அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றின்பற்றும்; ஆற்றாமை
தயாதோவெனின், இவன் பிறிதொன்றிற்குப் புடைக்கா
ன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், அல்லாக்கால் மதுமாந்
தற் தாராளம் இல்லை, இவன் கவனறுநிலலா நிலைமைக்கண்
வருவெனென அந்நகைபால் ஆற்றும்.

படைத்து மொழி கிளவியும்—† இவன் இத்தழை நல்ல,
இக்கண்ணி நல்ல, இம்முத்து நல்ல, இவை
படைத்துமொழி கொள்ளற்பால வென்று கையுறை பாராட்
யான் மறுத்தல். டி. நின்ற நிலைமைக்கண் இவ்வளவு சொல்
லும்: யாதோவெனின், இவ்விடம் என்
னையரானும் தன்னையரானும் பல்காலும் புகுதரப்படுமால்;
அவர் துடிமைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வர், கூற்றினும் கடுஞ்
செத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாந் தென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பெண்ணவர் வேங்கையம் பூத்தழை யேந்திப் புரிந்திலக்கு
மின்னவர் பூணின் வரந் செம்ப விழிஞத்தொன்னு
மன்னவர் வெய்தவை யேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்னு
டன்னவர் தீயர் பங்கால் வருவாரித் தன்புணத்தே. (௧௯௮)

* 'அவ்வாற்றாந்தான் ஆற்றாளுயினான்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவனித்தழையு மிக்கண்ணியுநல்ல, இம்முத்து மிக்கிப்பி
யும் நல்ல' என்பதும் பாடம்.

பூட்டிய மாரெடு தேம்மன்னர் புண்கைப் பூத்திப்
கோட்டிய திண்டே ருசென் பொதிய னுயர்வரைவா
லீட்டியர் காயினர் கீண்பயர் காரிய ரெப்பொழுதும்
கோட்டிய விலவர் குதவர்க்கு. ணன்மினிக் கொம்புனத்தே. (௧௧௧)

இது படைத்து மொழிகளை ஆயினவாறு எண்ணியே. வெனின், பெரியார்களிடமினப்படுவன பெண்பால்கட்டு. உரிபவழி ஆண்பால்கள் புருதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிபவழிப் பெண்பால்கள் புருதலுஞ் செய்யப்படாதன. அவற்றையுடைய படைத்துமொழிந்தமையாற் படைத்துமொழிகளை யெனக்கொள்க. அதுகேட்டி ஆற்றானும்; என்னை? இவன் ஒருதிறத்தின் கீக்குதற்கு இவ்வாறு சொல்லுகின்றனென ஆற்றானாயினான்.

அவ்வாற்றானை ஆற்றுவதென்றனைப்பற்றும்; எனின் பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் ஏதத்திற்குக் கவல்வான் யானெய்தாது விடின் உளதாம் ஏதத்திற்குக் கவலும் மென ஆற்றுவானும்.

சூழிப்பு வேறு கொளலும்—தான் கூட்டம் வேண்டித் சூழிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்றி வேண்டாத சூழிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அது கண்டும் ஆற்றானும். என்னை? இவன் என்னுறை முடியான், அவத்தமே வகுத்துவிறையென. இது தானே ஆற்றத்தற்குக் காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும், இயிது ஒன்றற்குப் புடைசுவன்று தின்ற நிலைமைக்கண் வந்ததன், அப்புடைசுவற்சி விலன் நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மாற்றஞ் சொல்லும் பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அகத்தெயனின், மேலவையும் என்னால் 'சூழிப்பு வேறுகொள'லெய்வை? *இதனையே

* இக்கருத்து ஊன்கு வரிகள் வேறெரு பரிதிவற் காணப்பட வில்லை.

குறிப்பு வேறுகொள்ளெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ
வேளின், அவை எல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியடைய, இது
சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கட்டம் வேண்டாக் குறிப்பினை
ளவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறிது குறிப்பு வேறுகொள
தும் என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்குறிப்பினைன்றி
நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்கென் னன்னும், அதற்குச்
செய்யுள்:

தவலி தன் குறிப்பினைல்ல னென்றல்,

ஆடியன் மாசெடுத் தேர்மன்ன ராத்தித் குடியழியத்
கோடிய திண்கிலைக் கோனெடு மாநன்றென் கடலென்கு
ணிய வார்து விலமுஞ் சூடா ல்கினைத்தின்று
டோடியல் பூதொங்க வாயறி யென்சென்ற சொல்லுவதே. (கக)
கெறிநீ ரிருக்கறி நீலமுஞ் சூடாந்
பொறிமாண் வரியலவ னுடலு மாடாந்
தெறுதல் வியர்வருப்பச் சித்தியா நின்றாட
கெறிநீத் தன் கோப்பயா னென்னொல்லிச் செவ்கோ.

என இவ்வாறு சொல்ல ஆற்றாநாடு, அச்சொல்லெ
பற்றுக்கோடாக ஆற்றுகொன்பது. அவன் தன் குறிப்பினை
என்றி நின்றானெனச் சொல்லினவையின் தன் குறிப்பினை
ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுகொன ஆற்றினானாம்.

அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை முன்னுறு
புணர்ச்சிக்கு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு
புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பெய்க்கப்பட லென்னும் உள்
ளத்தான் சொல்லுதற்கு உரிய நிளவிகளெனக் கொள்க.
அங்கனம் ஒதுவான்புகப் பெருகுவது கண்டு செலவோதிச்
செலுதலெடுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது.
'அன்ன பிறவும்' என்றதனான் இங்கனமுஞ்சொல்லும்: நீயிந்
கிருத்தியிரகலான் அவனது அருமை பெருமை அறி
கின்றே, அன்ன தாமரைக்கொட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக
காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கடாகச் செல்வதோர்
தெய்வமல்லவோ? அவளைக் கண்ணிற்கண்டு கையிற்கப்பித்
தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
களால் ஒரு குறைவுணர்த்துத் தன்மையளோ என்று
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

அருமைசுற்றல்.

புட்புலம் பும்புணற் பூலத்தைப் போரிடைப் பூழியங்கோ
ஹுட்புலம் போடு செலந்தெற்ற வேந்த ஹுட்கதையன்னுள்
கட்புல ஹுட்கெல்லுக் தெய்வக்கண் டாய்கமழ் பூஞ்செவ்வா
கூட்டில ஹுகியெய் வாறு மொழிவனம் மாற்றங்கனே. (௧௧௮)

“கெருடுறு டுன்னு செல்லையு மொருகிறைப்
புதுவை யாசலிற் கினத்த ஹுனி
மேரிஹை வளைத்தோ னின்னேழி செய்த
“கொடுநர் வருத்தம் களைமா யோவென
வெஞ்சுறை யுதறி ராபிற் சொற்றறை
மெம்பதத் தெளிய எல்ல னொமக்கோர்
கட்காண் கடவு ளல்லனோ பெரும
வாய்கோன் யினகின் மலையங் கொழுங்கொடி.
ஹஞ்சபுலி வரிப்புறந் கைவரு
மஞ்சுருத் மணவரை மன்னவன் மகனே.”

இனி இவ்வகையுஞ் சொல்லும்: நீயிர் பெரிவிர்,
யாஞ் சிறியேம், றும்கொடு எம்மிடைக் கட்டுரை பெருந்
தாடுதன்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

கடைமன்னு மென்றெம்மை நீர்வந்து நண்ணன்பி வீர்வனகாட்
மடைமன்னு செல்வர் றுமகொம் பாழி ிலிகலழித்த

* ‘‘கூருநர் வருத்தம் களைமா யோவென’’ என்பதும் பாடம்.
† ‘‘இன்மலையத்’’ என்பதும் பாடம்.

படைமன்னன் *நென்குல மாமதி பெற்பணி முத்திலக்குத்
குடைமன்னன் கோடுயர் கொல்லியஞ் சாரத் குறவர்களே. (கஉக)

உற்றவ ரோதமக் கொண்டுன னுட்டுறு † செல்வர்கொல்லின்
மற்றெம காய்விடின வானவன் ருஹுடை மானினைபச்
செற்றமர் செவூர்ப் புறங்கண்ட சிங்கம் டிருக்குலத்தக்
தொற்றவன் மரதன் குட்கொல்லி வாழ்நல் குறவர்களே. (கஉம)

இழைவனர் பூணன்னை லீர்ப்புன னுடனை சியோமரோ
மழைவனர் மாணக் ‡ களிதுத்தி மாரீரக் கடையல்வென்ற
தழைவனர் பூங்கண்ணி மூன்மடை வேத்தன்றன் னம்பொதுழிற்
சுழைவா ராரத் தருவியஞ் சாரத் குறவர்களே. (கஉச)

“இவனே, கான கண்ணிய காமர் சிறகுடி
நீளாதப் பெருங்கடல் கவங்க வுன்புக்கு
நீனெறி பரதவர் மகளே ரியே
கெடுங்கொடி துடங்கு லீலகம் மூதூர்த்
கீ கடுந்தேர்த் செங்கன் ராதன் மகளே
கிணக்கரு வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மொக்குநல் செவனே
பலவு நாறுதஞ் செலரின் நீமோ
பெருநீர் விளையுனஞ் சிறால் வாழ்க்கை
தும்மொடு புரைவதோ வன்றே
பெம்ம னோரிற் செம்மலு முடைத்தே” (கந்திரை-கஉ.)

என ஆற்றாநாடு; ஆற்றாநாய், நீயின்பெரியிர் பாஞ்
சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; பாணும் அதன்நாம
யனாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றுமென்பது. இனி
இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

- * ‘நென்குல மாமதி பெற்பணி முத்திலக்கு’ என்பதும் பாடம்.
† ‘உயர்கெல்வர்’ என்பதும் பாடம்.
‡ ‘களிதுக’ என்பதும் பாடம்.
கீ ‘கடுந்தேர்த் செம்மல்’ என்பதும் பாடம்.

கிறீர்க் காண னெருளு வித்தென்கொண் டடையவ்திர்
கோடுவர் வெண்மணற் கொற்கையெம் முரிவற்றற்*குறையிலம்பா
மாடுங் கழங்கு மணலினக்கு மம்மனையும் பிதவு மெல்லாம்
பாடிய வவப்பனவும் †பத்தரடப் படுவனவும் பணிநீர்முத்தம்.

முன்னத்தஞ் செறிந் முழங்கு கடலோத டீமுழிப்போக
வண்ணக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றவறிப்பேருந்
தன்மை மடவார் தண்துருத்த வெண்முத்தத் தீ தயங்குந்நற
புண்ணவரும் பெண்ணப்போவானைப் பேதறக்கும்புகாரேயெம்மார். ||

இன்னும், ஆன்னநிறமும் என்நதனுனே தழீஇக்
கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள்:

வேழம் வினவுதிர் மென்பூர் தனடியும் கொணர்ந்தநீற்றி
ராழ முடைய கருமத்திர் போறி ரணைத்தகலீர்
கோழன் கடர்முடி வானவன் தென்னன் னுன் னுதமன்னர்
** தாழ மழையரு மேந்திய கோண்கொல்லித் தண்புனத்தே. (௧)

பாவுற்ற நீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்ற வல்லங்கண் டாங்கொல்லிச் சாரலெங் கொய்புனத் த
னேவுற்ற புண்ணொடு மான்வந்த தோகென் னு மீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புண்ணிற் கிழைஞ்ச் சேரலின்னை வார்தழையே. (௨௨௨)

வேனக நீண்டகண் னாரும் விரும்புஞ் சுரும்பரந்தத்
தேனக நீண்டகண் டார்கண்ணி யாய்கிறி னுண்டுதெவ்வா
வானக நேரவல் லத்தென னுன்கொல்லி மால்வரைகாய்க்
கானக வாழ்க்குந் ††கண்டறி வாரிற் காமுத்தழையே. (௨௨௩)

தாடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடந்தைதன் சொல்லறிந்தாந்
காடியார் கழங்கண்ணி யாங்கொன்வல் யான்கனத் தாசில்வென்ற
வாடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வானே றுனித்தெவ்நிக்
கோடியான் ††மழைவார் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ( )

* 'குறையேமல்லேம்' என்பதும் பாடம். † 'பத்தர்ப் படுவன
வும்' என்பதும் பாடம். ‡ 'முழிப்போக' என்பதும் பாடம்.
§ 'தனதழைகானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மார்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழமழையரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். ‡‡ 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்.

அக்கே முல்லைதும் கண்ணியி னூரு ளித்தரினு
மெக்கே நூருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைகாவ்
மெக்கே முயிலைக் கொண்டவன் விண்டேயப் பொதுயிலின்உரப்பச்
செக்கேழ் மலரின் தளிரினம் பிண்டியின் தீர்த்தழையே. (௧௨௬)
வேரித் தடக்தொக்க வண்ணல் விருத்தா விருத்தமைபாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புணையின்பொல் வாதுகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
காரித்த கோமான் *மணிரீர் மலையதது மாந்தழையே. (௧௨௭)
வமான் இவையுத வேழையு மேற்குமின் தோனகலாப்
பூமான் கமழ்கண்ணி யாய்வின்ற தொன்றுண்டு பூழியர்சோன்
பாமான் டமிழின் பராங்குசன் கொல்லிப் பளிவரைவாய்த்
தேமான் பொழில் வகத்தன்றி யில்லையித் தேத்தழையே. (௧௨௮)
நீலக்கிலத் துக்கிலை யாற்கிலையுதித் கறுத்தெதிர்ந்தார்
செக்கிலத் துப்படச் சிறிய கோன்செழுந் தான்பொதியி
விக்கிலத் திம்மலை நெவகொல் வாவிருத் தன்சிலம்பா
மெக்கிலத் தெம்மலை மேலவித் சந்தனத் தீர்த்தழையே. (௧௨௯)

இவையும் ஏற்கச் சொல்லிக்கொள்க. அஃதே மெ
னின் இவற்றகு முடிக்கக் கருதுவான் இவ்வாற்றான் இவனை
வருத்துவ தெற்றிற்கோ வெனின், தன்கண் நீராணுண்
டாந்துணையும் குறையாடி. காணினது நீக்கத்துங்கட்
கொண்டுநிலைகூறுவா னென்பது. அஃதேயெனின், முன்னுறு
புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்விப்பவென்னும் வேட்கை அங்
டஞரிய என்றமையான் முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தா
னாவெனின், உணர்ந்தாளல்லன்; அந்நீர்மைக்கு வரம்பெய்
தப் புணர்ப்பன் என்னும் நினைப்பினன்; அந்நினைப்பினை ஆசிரி
யன் தான் நீ முன்னுறுபுணர்ச்சியா ஒப்பித்தானென்பது.

* 'மணிரீண்டையத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'கைக்கிலத் துக்கிலை யாற்கிலை கித்தி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வாணக் கெடுத்தனைபுத் குறிபாடி' என்பதும் பாடம்.

§ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

—௧௧. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேனத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

—என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : குறையுறுபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேனத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக்கு இல்லை—தலைமகளுக்கு இல்லை; தலைப்பெயல் துண—†தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழியக்கம் தின்ற குறையுறவினாறுபு கூட்டர் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃதெயாவன்னமோவெனின், ஈக்து வந்து ஒழுக்காவின் றான் ஒரு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினால்தோர் குறைபுடையான் போலும்; அக்குறை இன்றியமையாமையான், அக்குறை முடித்தருளாயாவின் எண்ணிக்குற்றேவல் இழந்தியென, அவனை விழப்பகற்கஞ்சிக் குறைநேர்த்து தலைமகள் தலைமகளை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கி னுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லத கூட்டக் கூட

செவ்வீடத் தானுங் களவிற் கில்லை” (இறையனார்-௧.)

—என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உன்னத் துணர்ச்சி தென்னிதிற் கரந்து

கிழவோ டேனத்துக் குறையுறாட முளவே

குறிப்பறி வுறாடக் காலை யான” (இறையனார்-௧0.)

—என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாத் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* ‘குறையுறவினையுணரும் புணர்ச்சி’ என்பதும்பாடம்.

† ‘தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்’ என்பதும் பாடம்.

மென்று மேலதனையே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம்
வேண்டிற்றென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு: 'குறையுறுபுணர்ச்சி
தோழிதேளத்துக் கிழங்கில்லை' யென அபையாதோர்
'தலைப் பெயலான' என்றது எற்றிற்கோடுவனின், தோழி
கூட்டந்தான் தலை இடை சுடையென முன்றுவகைப்பட்
டது அவற்றுள் *தலைக்கண்ணேயில்லாது இடையார் தரத்
தும் இறுதிக்கண்ணும் எல்லாம் இவள் கூட்டவே கூடுகின்
றேன் என்பது அயர்ந்தே கூடும். †இங்கனையல்லா விடத்து.

“அருள்புரி நெஞ்சனோ மென்று துணையாக
வந்தோன் கொடியதறு மல்லன் மந்த
நீதவ றுடையபு மல்லே நின்வயி
னா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே.”

என்னுமாறு உண்டோடுவென்பது. மற்றும் எங்கும் இப்
பெற்றியே வந்தனவெல்லங் கொள்க. (கஉ).

கஉ. தோழிக் குரியவைகோடாய் தேளத்து
மாறுகோ ளில்லா மொழியுமா ருளவே.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவனின், †போய்அறத்தொடு நிலை
உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்
லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித் தாய்மாட்டி;

* 'தலைக்கண்ணே அறிபயில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இங்கனையில்லாவிட்ட விடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'பெயர்த்தொருநிலை' என்பதும் பாடம்.

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைச் சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமைபோவெனின், தாயநி
யினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகள் பெருமைபொடு
மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகனது கற்பினொடு மாறு
கொள்ளாமைபுந், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
ளாமைபுந், காணினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், உலகி
னொடு மாறுகொள்ளாமைபுமெனக்கொள்க. என்னோத்
துக்கண்ணோடுவனின், “காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெரு
கிலும்” (இறை-௨௬) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாகிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப்
புலனும்: என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமைபின்
ளாகலான். அவ்வாறாயினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவாறேபோல யாப்க்கும் புலனாயினான்று கானா
முழியான், அறிவாமை வினாபும்; சினாவின இடத்து வினாவப்
பட்டார் தெய்வத்தினுள் ஆழிற்றென்ப; * என்னை? பிறி
தொன்று கட்டி உணராத் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்
அறிவாமைபுஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவன் தெய்வத்
திருகு வழிபாடு செய்கிக்கும்; செய்கிக்கத் தலைமகட்டுக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லது உம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒவ்
வாராநின்ற தொல்குலம் மணிக்கலம் கதுவாப்பப்பட்டது

* இறையநல் ஐந்துவரின் வேறோர் எட்டுப்பிரதீபிற் காணம்
படவில்கு

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி
யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும்,
யாம் உற்றது *நிரம்பற்பாட்டினும் வேலன்றது வெயி
யாட்டு வலத்தினுளும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக்
கொண்டுவருங்கொல்லோ என்னும் பேரச்சத்தினுளும்,
எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்
லாது என்கண்வின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப்
புலனாகாமை மறைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம்
மறைத்ததனைக்கேட்ட எம்பெருமான் என்னினுய
வேறுபாடு பிறிதொன்றினுளும் நீங்கும்போலுமென்று
உட்கொள்ளுமெனவுந் தலைமகள் ஆற்றாளாமென்று தேரழி
ஆற்றாளாம்.

ஆற்றாளாயினாது ஆற்றமை ஆற்றுவதொன்றின்ப
பற்றும்; ஆற்றவது பிரிநின்றமையின் பாய் † அறிவாண்
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே
னென்றதன் புறத்தாம் பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம்
என்னை வினாவினவிடத்து இனி யாது கொல்லுவே
னென்று கூட்டில் காட்டவாகையாற் சிந்தித்துக்கொண்
டிருந்தான்; இருந்த நிலைமைக்கண் தாய் பிறரைஞான்று
செறுகாலையே படிமங்கலத்தொடும் புக்கான், மகனை அடியிற்
கொண்டு முடிசூறும் நோக்கினான்; நோக்கி, அன்னாய்! என்
மகள் பண்டையளல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்பினாது
யிற்று, கின்னால் அறியப்படுவதுண்டோடுவென்னும்; என்ற
விடத்து இவள் அன்றுகொண்டி என்னாலுஞ் சிறிதன்
அறியப்படுவது; பாதோடுவெனின், எம்மைக்கழைக்கற்றைக்
குழியிப்பிராயத்து மாகழைலந்த ஏழைமையாரொடு

* 'நிரப்பப்பட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவ்வகை வினாவுமிடத்து' என்பதும் பாடம்.

காட்கோலஞ்செய்து வினையாடிவம்மினென்று போக்கினுப்;
போக்கினவழி, பாம்போய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிவிடை வினையாடிநின்றேமாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு கணக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகள் அவளை நோக்கி அப்பூவினை என் பாவைக்
கு அணியத் தம்மினென்றுள்; அவளும் பிறிது சிந்தியாது
கொடுத்து நீங்கினாள்; இஃது அறிவது அய்யாக்காலத்து
நிகழ்ந்ததென்னும். அகற்றார் செய்யுள்:

அறத்தொடு கீற்றல்.

கத்தார் களிது தடையச்செங் நிலத்தைக் கறுத்தெதிர்த்து
வத்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோண்டுகண்ணி வர்துறைவாய்ப்
பத்தார் விரலிதன் பாவைக்கு வேண்டப்பட்டைப் போதொருவர்
தத்தார் தரவவை கொண்டுகிற் தானித் தடங்கண்ணியே. (௧௨௦)

தன்போ ரரசனைச் செயு ரழிவித்த தென்னனைவீர்
மண்போ யழிக்குஞ் செங் கோன்மன்னன் வைவைபுன் னுடனையான்
கண்போற் குவனையப் போதங்கொற் கானையைக் கண்டிரப்பத்
தன்போ தவன்கொடுத் தானணித் தாரித் தடங்கண்ணியே.

இஃது அறிவது அய்யாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறி
வதறிந்து, கொண்டார்க்குரியர் கொடுத்தாரென்பதும் உற்
றார்க்குரியர் பொற்றொழுமகன்.ரென்பதும் நினைந்து அவளை
வழிபடாது பிறிதொராது ஆவதானே, இக்குலத்துக்கு வடு
வாங்கொல்லோ எனக் கருகினபையான் நின்மகள் வேறு
பட்டதென்னும். எனவே, தாய்மகிடுகிற மாறுகொள்ளா
தாயிற்று; என்னை? வினையாடிவம்மினென்றமையின். இனிப்
பொருமைபொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகணக்குவளைப்பூ' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிலர் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பணிக்குவளை' என்பதும் பாடம்.

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனித்
கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிறி
தொராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு *வெவா மெனக் கருதி
னமையின். இனித் தன் காவலொடு மாறுகொள்ளாதா
யிற்று, இருவரும் இருந்த நிலைமக்கண் நிகழ்த்ததென்ற
மையின். இனி நானினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அறிவ
தறியாக்காலத்து நிகழ்த்ததென்றமையின். இனி உலகி
னொடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உற்றுர்க்குரியர் பொற்
றொடிமகனிரேன்றமையின். இது மாறுகோள் இவ்வா மொ
ழியாய் நிகழ்த்தவாறு. இது ஸூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் களிந்து தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

உறுகற் புடைமையி னுன்னுமிப் பேதை யுதிதென்னுள்
மறுகற் திறலுரு மேக்குய கொண்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
துறுகற் புனமுஞ் சிதைத்தெங்க டட்டையுங் துன்னெக்த
சிதைகட் களிந்து கடிந்திடர் நீர்த்த சிலம்பனையே. (௧௩௨)

கனஞ்சேர் முகையங்கை யுன்னுமிப் பேதையு ளென்கொன்னுள்
மனஞ்சேர் னுயர்கண்ட வானவன்மாநன்மை தோடபொதியிற்
புனஞ்சேர் திரையுங் கவர்க்கெய்மைப் போகா வகைபுருந்த
கிணஞ்சேர் களிந்து கடிந்திடர் நீர்த்த சிலம்பனையே. (௧௩௩)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

ஒங்கிய வென்னுடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுதிதன்வையை
வீங்கிய தன்புன வாடி வினாயாட் டயர்பொழுதிற்
தேங்கிய தெண்டரை வாங்க மொழுமியின் சேயிழையா
வீங்கிய போதஞ்ச் செய்தனன் வந்தோர் நெடுத்தகையே. (௧௩௪)

* 'வரு' என்பதும் பாடம்.

சின்னான் மறநிலம் உரமுத்தென் செஞ்சுச் செருமல்க்த
மன்னான் கொல்கெற்ற வணவன் மாறன்வை வைத்தாறவாய்ப்
பொன்னார் புனவெம்மை வாகும் பொழுதக்கொள் பூக்கணியை
என்னு நெருங் னீனத்தெமக் குச்செய்த வாரானே. (௧௩௩)

இளையனார் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

காமர் கடுப்புனல் கலத்தெம்மோ டாடுவா
டாமரைக்கண் புறத்தத்தஞ்சித் தனாத்ததனோ டொழுலோ
வீணை *தொம்பைத்தார் தயங்கப்பாய்க் தருவினார்
பூணை முறத்தழிஇப் போதந்தா னகணகலம்
உரு முலை புணர்ந்தன வெண்பதனா வென்றேழி
வருமலையு தமல்வேண்டித் தருகிற்கும் பெருமைபனே. (௧௩௩-39.)

என இதுவும் புனல்தருபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உன
வெளக்கொள்க. அக்குறிப்பு நிகழுமாறு: இவனை வினா
வாதே அபிவாசா வினாநினவிடத்து அறிவேர் தெய்வத்தி
னான் ஆயிற்றென்ப. என்றக்கால் தெய்வத்திற்கு வழியாடு
செய்யப்பான் வேலனைக் கூவி வெறியாட்டெடுத்துக்
கொண்டு வெறியாடுமிடத்து வேலற்குச் சொல்லுவாளாய்ச்
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

வண்டா நிரம்பொழில் வன்னத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்த
விண்டா ருடலின் மறியறுத் துட்டி வெறியார்த்த
தண்டார் முருகத் தருகின்ற வேலதன் பூஞ்சிலம்ப
னெண்டா கலமு முன்னுங் கொலோளின் னுறுபலியே. (௧௩௪)

“முருகபர்த்த வந்த முதுவாய் வேல்
கிணவ வேம்புமதி வினவுவ தடைபேன்
பல்வே தருவித் சில்லவிழ் மடைபொடு
சிறுமறி கொன்றிவ னாறுதத னீவி
வணங்கினை கொடுத்தி னாயி னணங்கிய

* 'தொம்பைத்தார்' என்பதும் பாடம்.

விண்டோஸ் மாமலைச் சிலம்பன்
தண்டா ரகலமு முன்னுமோ பவிபே." (குதிரை - 1, 102)

என்பனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா
ரகலமும் பவியுன்னுமேல் தக்கத நின்றதற் செய்யப்படு
கின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய
வாரோ என்னும் அவன் குறிப்பறிதற்கு, என்ற இடத்து,
மேற்கொல்லியவாரோ அறத்தொடு சிற்பாளாம் என்பது.

இனித் தெய்வம் ஏறியது கண்டு அதனை கோக்கி
அருகு கின்றார்க்கு உரைப்பாளாய் உரைக்கும். அதற்குச்
செய்யுள்:

வாரணம் குங்குமம் வானவன் மாறன்வன் கடவன்
வேரணம், மும்மின மென்முலை யாட்கெருத் தன்சிலம்பன்
முரணம் காவ தறித்தும் வெறியின் கட்ட சூழ்த்தமைபா
வாரணம் காயினு மாகவிச் செவ்வே னறியிலனே. (கஉ)

பொன்னணம் சீர்ப்புனர் பூவந்தை யொன்றார் புரையினந்த
மின்னணம் சீரிலே வேற்றென்னர் கோவலிய னூட்டலம்முன்
தன்னணம் கன்னம் வறித்தும் வெறியின் கட்ட டாழ்த்தமைபா
மன்னணம் காயினு மாகவிச் செவ்வேன் மதியிலனே. (கஉ)

"கடவுட் கந்தனை யடையிறத் தவிழ்த்த
பறிபாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி பொண்பு வருகெழத் கட்டிப்
பெருவரை யடுக்கம் பொற்பச் சூர்மா
னருவி யின்னியத் தாடு நாடன்
மாசுபுதர வந்த படர்மலி யருகோ
மின்னணம் கன்மை வறித்து மென்னுத்த
கார்த்தகி கடம்பின் கண்ணி குடி

* 'தண்டாரகலமும்' என்பதும் பாடம்.

† 'மாணா' என்பதும் பாடம்.

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினு மாக

மடவவ மன்ற வாழிய முருகே."

(நத்தினை - ௩௬.)

என இவைகேட்ட தாய் என் கொல்லியவாரே வெண்
தும், அவன் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, மேற்கொள்
லியவாரே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (௧௭)

40. முற்படப் புண ராதசொல் இன்மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்மதென்னுதலிற்றே வெனின், கற்புக்கு இலக்கணமா
மாறுணர்த்துதல் அதலிற்று.

இதன் பொருள்: 'முற்படப் புணராத சொல் இன்மை
யின்' என்றது, மொழிமாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புண
ராத முற்படச் சொல் இன்மையினென்று மொழிமாற்றிக்
கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே—கற்
பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்தா என்ற
வாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல்இன்மையிற் கற்
பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்
கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவின் கட் புணராதமுன்
சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் நிகழுமென்
பாறை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லை
பெனவே புணர்ச்சியுளும் புணர்ச்சியின்னும் சொல்
உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல
†அவர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* 'கற்பினில்' என்பதும் பாடம்.

† 'அவர்க்குத் துப்பாயினல்லது' என்பதும் பாடம்.